

Младост и страсти Владимир Димитријевић

САДРЖАЈ

УВОДНО СЛОВО

I

ПРАВО И НЕЗАЗОРНО - КРАТКИ САВЕТИ ЗА БОРБУ ПРОТИВ БЛУДА

УВОД ЗА ПРВО ИЗДАЊЕ

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ О ЉУБАВИ

МОНАШТВО И БРАК

СВЕТИ ОЦИ О БЛУДНОЈ СТРАСТИ

ЗАМКЕ ПСИХИЈАТРИЈЕ

ПОБАЧАЈ

О ХРИШЋАНСКОЈ СКРОМНОСТИ И ЧИСТОТИ

СКРОМНОСТ И СМЕРНОСТ У ИЗГЛЕДУ

СВЕТИ ПРИМЕРИ

БОРБА ПРОТИВ ПОМИСЛИ И МАШТАРИЈА

II

СРБИЈА У ДОБА НОВОГ СОДОМА

РАСГЕ БРОЈ ПОБАЧАЈА И РАЗВОДА

БЛУД ЗАМЕНИО ЉУБАВ

ПОРНОГРАФИЈА И СИДА У СРБИЈИ

ФРОЈДИЗАМ

ПСИХИЈАТАР ЗАМЕНИО СВЕШТЕНИКА

О РУКОБЛУДИЈУ

О ДЕВИЧАНСГВУ

О СКОТОЛОШТВУ

О МУЖЕЛОЖНИШТВУ И ЖЕНЕЛОЖНИШТВУ

О ЉУБАВИ

ПРОТИВПРИРОДНА СЕКСУАЛНОСТ

III

МУЗИКА И ДУХ БЛУДА

IV

О СТРАСТИ РУКОБЛУДИЈА

НАШЕ ДОБА

**ШТА КАЖУ "НАУЧНИЦИ"
ПОЛНИ УДОВИ И ЊИХОВО НАЗНАЧЕЊЕ
ДА ЛИ ЈЕ РУКОБЛУДИЈЕ "ОЛАКШАВАЊЕ"
УГИЦАЈ РУКОБЛУДИЈА НА ДУШУ
РУКОБЛУДИЈЕ И ПОРНОГРАФИЈА.
ДА ЛИ ЈЕ РУКОБЛУДИЈЕ "БЕЗАЗЛЕНО"
НАЧИНИ БОРБЕ ПРОТИВ ОВЕ СГРАСГИ
БУДИМО ХРАБРИ**

V

РЕЧ НА КРАЈУ КЊИГЕ

ДОДАТАК:

**Св. Јован Касијан
О ДЕМОНУ БЛУДА И ТЕЛЕСНЕ ЖУДЊЕ**

**Св. Григорије Богослов
САВЕТИ ОЛИМПИЈАДИ**

**Св. Јован Кронштатски
О ЛАЖИ ПОРНОГРАФИЈЕ**

МИЛОСТ БОЖИЈА ПРЕМА ПОКАЈНИКУ

ЛИТЕРАТУРА

Уводно слово

Још је праведни Јов знао да је "човек у војсци на земљи" (Јов 7,1), у непрекидном рату за спасење своје душе и преображење света који је, кроз наше прародитеље, отпале од Бога, похитао у сусрет смрти и распадљивости. Велика борба која се води у нама, борба против греха и страсти, најдубље се одражава и на стање планете на којој живимо: што је више оних који Христом, Јагњетом Божјим, себе чине синовима и кћерима светлости, то је и наша планета здравија, чистија, благословенија; што је мање људи који ратују против Бога, газећи благословене заповести Његове љубави, то је мање и друштвених несрећа и ратова међу народима.

Пред читаоцем је друго издање књиге "Младост и страсти", која се прво појавила у издању "Светосавске књижевне заједнице" 1993. у Београду. Књига је била лепо прихваћена, пре свега од младих, кома је и намењена: они су, претпостављамо, у њој нашли понешто од духовне мудрости Цркве што им је помогло у војевању

за чедност и чистоту у Христу. С обзиром да је први тираж распродат, ми смо решили да издање поновимо, овога пута проширивши га неким новим поглављима и додајући одговоре на питања на која је првог пута одговорено само овлаш. Ако буде одјека и одзива и, наравно, Божјег благослова, треће издање могло би бити и шире, јер је тема којом се бавимо неисцрпна.

Господе Исусе Христе, благослови да ово делце дође до душа гладних и жедних Тебе!

Аутор

**На дан Светог Аверкија и Светих Седам Младића
Ефеасих,
22. X/4. XI1995. године**

ПРАВО И НЕЗАЗОРНО кратки савети за борбу против страсти блуда

"Јуноше и деве, љубави прикладни, љубав узљубите, ал право и незазорно, младићство да не повредите и девство, Божанственом чим наше приања биће, Божанствено да не узнегодује. Јер Апостол рече: Божија Светог Духа не растужујте, знамење што јавно њиме добисте у Крштењу."

Свети Стефан Високи, Слово Љубави

Увод за прво издање

Ова скромна књижица тек је увод у дело које бисмо, ако Бог да, посветили односу православног Хршпћанства према питањима полности. Као таква, она пати од свих недостатака скица и крокија, па читаоца молимо да то има у виду кад је буде прелиставао. Уз то, њена сврха је да упути неколико практичних савета, пре свега младом православном Хришћанину, који је, с обзиром на свеопшти притисак онога што би се могло назвати последицама "сексуалне револуције", често збуњен када се суочи са еванђелским захтевом за чедношћу, врлином којом смо, можда више од свију других врлина, истинска чеда Бога Љубави и Чистоте. Волели бисмо када би овај спис дошао и до свештеника, који данас пастирствују многим младим душама повратника Матери Цркви. Надамо се да ће књижица од наших отаца добити корисне критике и упутства за поправке и дотеривање, што ће аутору помоћи у раду на њеној широј верзији. Потребе тренутка су такве да захтевају веома озбиљан пастирски,

богословски и подвижнички однос према теми, а код нас, на жалост, мањка упутна литература. Сигурни смо да ће Господ умудрити људе много достојније од нас да тај мањак попуне изворном и преведеном литературом о овом проблему.

Овом приликом изражавам најдубљу захвалност епископу будимском господину Данилу, како на саветима који се тичу неких текстова, тако и на неоцењивој помоћи коју нам је указао у поимању дубљих аспеката питања полности. Протојереју Љубодрагу Петровићу, старешини храма Св. Александра Невског, као и јереју Ваји Јовићу, пароху тог храма, захваљујемо на молитвеној подршци коју су нам упутили.

Књижицу посвећујемо нашем поколењу, рањеном и распетом, уздајући се у Господа Љубави да ће му помоћи у тражењу пута ка Небеској Отаџбини.

Владика Николај о Љубави

Велики и свети Србин наших дана, Владика охридско-жички Николај (Велимировић), живео је у доба тешких искушења по Хришћанство. Силе које су се дигле против Цркве нарочито су се распомамиле у XX веку: све Христово било је ружено, исмејавано, прогањано из људских душа и срца. Тако и правилно схватање љубави. Тзв. "научници" човека су свели на човеколику животињу чији је једини циљ - задовољавање инстинкта. Нема Бога, нема душе - све је дозвољено. Дарвин је човечанству рекао да га нису створиле руке Бога Оца и Сина и Духа Светога, него да је потомак мајмуна; Ниче је проповедао натчовека лишеног сваке самилости и љубави; Фројд је говорио да је главни људски нагон - сексуални, који не преза ни од инцестуозних жеља и маштарија. Гледајући и слушајући гомиле бучних надримудраца, Свети Владика је настојао да својим савременицима укаже на свештене ризнице Православне вере, и да уместо букацијске памети народу понуди живу воду са извора Светих Отаца. Једна од најлепших и најкориснијих по душу његових брига, брига о томе како да свом и будућим поколењима објасни шта је љубав у Хришћанству, ваплотила се у **"Стослов хришћанске науке о љубави"**, који ћемо покушати да овде укратко изложимо.

За Николаја Богомудрог, све има корен у Богу. "Бог је нестворен, а све остало је створено: зато је и љубав нестворена, нестворена и вечита". Бог је Љубав јер је Света Тројица, Отац и Син и Свети Дух: " Отац љуби Сина тако силно, да је сав у Сину; и Син љуби Оца тако силно, да је сав у Оцу; и Дух Свети по љубави сав је у Оцу и Сину".

Зато Свети Касијан вели: "Љубав искључиво припада Богу, и оним људима који су у себи воспоставили образ и подобје Божје", који су постали Богу слични. Љубав је увек личносна."Свесна

љубав", вели Владика, "односи се на свесну личност. Не на принцип или идеју или ма какву безличну творевину, него на личност". Зато лажу они који тврде да у име безличних идеја, под ма каквим се они "револуционарним" именима криле, можемо мрзе-ти своје ближње. Једина права револуција била је револуција коју је извео Син Божји; Он је сишао с неба да би на Крсту пострадао за све људе. Док остали револуционари у име безличних идеала проливају крв своје браће, Христос је излио Своју крв да би спасио свакога ко Му приђе.

Од времена Еве и Адама, који су поверовали пралажову - сатани, људи греше у погледу љубави. Своје похоте они зову "љубављу": телесно сластољубије, култ богатства (среброљубије), љубав према многим, а празном знању, полну похоту, властољубивост. Све је то љубављу именовано по Сатанином наговору. Утамничени у свету којим влада грех људи су горке залогаје црног хлеба свакодневице називали именима најслађих јела вечности - да би их лакше кусали. А права љубав, шта је она? "Љубав је Бог. Само се кроз Бога може љубити створење Божје. И најружније.

Зато прва заповед гласи: "Љуби Господа Бога својега", па тек онда друга: "Љуби ближњега својега". Без љубави к Богу свака друга љубав је нереална и нетрајна". Ако душа воли само нечије тело - онда је то похота; ако пак воли другу душу, али је воли без Бога - онда је то сажалење или дивљење; тек ако душа у Богу воли другу душу - онда је то љубав. Човек и мртав жели да буде вољен. И после смрти се бори против смрти: зато ствара, подиже задужбине, чини добро - да би га се људи када умре сећали и да би га с љубављу помињали.

Огреховљени ум човеков, као што већ рекосмо, меша љубав с похотом. Али оне нису и не могу бити исто. Владика вели:

"Љубав и похота су супротне... Нормално узев, права љубав постојано расте у сили и одушевљењу без обзира на човечју старост; похота пак брзо пролази, прелази у одвратност, и често води очајању". Зато каже Свети Антоније Велики: "Почетак греха јесте похота; почетак спасења и Царства Небескога јесте љубав".

Савремени "гуруи" атеизма и материјализма човеку говоре да је иживљавање свих нагона - "природно". Али, пошто не знају за Бога, они не познају ни човека. Јер, човек може да живи не само у складу са својом палом, огреховљеном природом, која га "нагони" на блуд, него и у складу са својом правом, у Адаму сазданом, а у Христу обновљеном и преображеном, природом. Живети по палости, увек је пристајање на анималност, на нешто што није достојно човека. Јер, "зоологија је испод ногу антропологије".

Љубав, дакле, није иживљавање своје себичности, него крст. Такав је живот у браку, кога је Бог благословио прво у Рају, а затим на свадби у Кани Галилејској. У браку су две душе - једно и

два тела - једно, "неразделно и несливено".

Лакше је двома на путу ка Богу, но једном. Брак обуздава похоту, а умножавањем људског рода умножава се број оних који могу да приме еванђеље Христово и да се спасу. Зато је брак символ везе Хрисга и Цркве. А блуд? Шта је с блудом?

Владика каже: "Као што освећени брак симболизира Христово јединство са Црквом и Христов духовни брак са душом сваког верног, тако опет са друге стране прељуба и блуд симболизирају сатанизам, изневеру Љубави Божје, раскид јединства са Богом. А то је по вољи Сатани, који жели да изигра и осујети Божју Љубав у људима. Њему је мрска чиста небеска љубав а пријатна телесна похота у свакој нечистоти. "Бесплодна дјела таме" - то је његов мамац којим мами људе у пакао". То јест: "Било да муж изневери жену било да се поклони идолима, у оба случаја он отпада од Бога и твори оно што је ђаволу угодно".

Монаштво и брак

Осим брачне, супружничке везе, посгоји и други пут ка Царству Божијем - то је пут монаштва. Монах одустаје од брака, не зато што га презире, него зато што жели да свим срцем, свом душом, свим бићем својим служи и угађа једино Христу. Његова супруга је - покајање, а деца су му молитве и уздаси за Царством Небеским. Међутим, и монаси и брачници имају исте Хришћанске идеале, од којих је најузвишенији - задобијање Духа Светога и вечно заједничарење са Светом Тројицом. И монаси и мирјани морају да сачувају целомудрије: монахе уздржавајући се од брачних загрљаја, а мирјани - супружници остајући верни једно другоме, и уздржавајући се од тих загрљаја по договору, у току усрднијег поста и молитве. И житељи манастира и брачници треба да, обделавајући своје срце и перући га од свега грешног, напредују ка очишћењу од страсти. Брак мора да буде частан, а брачна постеља непорочна (Јевр. 1,4).

Ревнитељи монаштва, какав је био Свети Атанасије Велики, у исти мах су и бранитељи брака: "Благо ономе ко у младости, слободно избравши себи брачног друга, употребљава природу на рађање деце". Црквени канони су јасни: "Који води девичански живот ради Господа, па се зато узноси пред онима који су у браку, да је анатема", вели 10. правило VI Васељенског сабора.

Према томе, путеви су различити, али циљ је исти. Епископ будимски Данило пореди циљ ка коме се иде са врхом планине на којој верне чека Христос. Монах је, одрекавши се брака и избравши манастир, сличан планинару који до врха стиже пречицом, стрмијом и опаснијом, верући се по стењу и литицама. Ожењени се диве монаху, смелом планинару који до врха стиже пречицом, стрмијом и опаснијом, верући се по стењу и литицама.

Ожењен човек иде заобилазним путем, возећи ауто: крај њега су жена и деца. Ожењени се диве монаху, смелом планинару који ризикује живот по врлетима усамљеништва и одрицања; монах, пак, одаје поштовање ожењеном јер зна да, ако домаћин изгуби контролу над својим домом, ако испусти духовни волан у себи - читава породица бива позлеђена.

То значи - домаћин одговара и за своју супругу и за своје потомство, док он, монах, одговара само за себе. И једног и другог на врху чека Господ, помажући им да одоле искушењима и уђу у рај. Као што рече Свети Макарије Велики: "Не тражи Бог не девојку, ни удату, ни монаха ни световњака, него тражи добру вољу и намеру и њу прима као год и дело. По вољи свакога он даје Духа Светога Који дејствује и управља животом сваког оног ко хоће да се спасе".

Свети Оци о блудној страсти

Свети Антоније Велики: "Нема ничег горег него погледати на жену са жељом. Многи су погинули због жена... не будите слуге нечистих подприродних страсти, стидних похота, толико мрских пред Богом. Име Божје напишите на срцима вашим; нека се у унутрашњости вашој свагда чује глас: "Ви сте храм Божји" (I Кор. 3,16) и стан Духа Светога. Човек, обманут нечистом жељом, пред Богом је сличан бесловесним животињама, лишеним сваке свесности".

Свети авва Исаија: "Блудна борба развија се од пет узрока: од празнословија, сујете, многог спавања, од склоности ка "модној" одећи, од преједања. Ко од себе жели да уклони блудну страст, нека се чува од горепоменутих повода за њу...

"Прељубништво из себе искорењује онај ко очима гледа на доле, а душом - ка Господу".

Непознати старац: "Нечистота - то је страсно додиривање свога и туђег тела, смех и преслободно понашање с другима".

Свети Јован Златоусти: "Зашто гледаш туђе лице? Зашто стремиш ка понору? Зашто себе заплићеш у замку? Ограђуј очи своје, прикривај поглед свој, постави закон очима својим, послушај Христа, Који, претећи, бестидни поглед пореди са прељубом".

"Ако желиш да гледаш и да се погледом сладиш, то свагда посматрај своју супругу и воли је; то не брани никакав закон. Ако будеш гледао туђу лепоту, то ћеш и своју жену ражалостити, а и ону коју гледаш, јер чиниш то упркос закону" (Божјем, нап. прев.).

"Ако је твој брат блудничио, не ружи га тешким речима, не подсмевај му се. Нимало му тиме нећиш користити, него ћеш му само нашкодити."

"Размисли, како може блудник да уђе у цркву после општења са блудницом? Како ће небу да пружа руке којима ју је грлио? Ко

ће се усудити да се моли устима која су љубила блудницу?"

Свети Тихон Задонски: "Блуд је отров који умртвљује душу... Ко блудници, Христа се одрекао".

Свети Игњатије Брјанчанинов: "Грех блуда има ту особину да два тела, макар и безаконо, спаја у једно. Због тога, мада се он опрашта чим се неко због њега покаје и исповеди га, уз неопходан услов - да покајник блудничење напусти - очишћење и отрезвење тела и душе од блуднога греха иште дужи временски период, да би веза и сједињење који су успостављени између два тела... и заразили душу, ослабили и били уништени".

"У Новом Завету грех прељубе добио је нову тежину, зато што су људска тела добила ново достојанство. Она су постала удови Христови, и нарушитељ чистоте већ наноси бесчашће Христу, раскида јединство са Њим... Прељубник се кажњава смрћу душе, Дух Свети одступа од њега, сматра се да је учињен смртни грех... - залог неминовне пропасти... ако се тај грех не голечи благовременим покајањем".

"Сједињење полова у постојећем виду је природно (палој природи). Девство је натприродно. Према томе, онај који своје тело жели да сачува у девствености, мора да га увек држи далеко од оног тела с којим природа захтева сједињење. У тела мушкарца и жене уложена је невидива сила која привлачи тело телу. Онај који се жени приближава увек се подвргава дејству те силе... Ликови жена, њихови погледи, нежност, веома снажно се упечаћују у наше душе по дејству природе, нарочито кад природи садејствује Сатана. У време када са женама разговарамо и кад се утисци стварају, ми то не примећујемо; али кад се удаљимо у самоћу, тада утисци, које је душа примила, устају против ње са великом снагом и производе љути бој са блудном страшћу".

Замке психијатрије

Млади људи, неупућени у тајне љубави, а са свих страна изложени пропагирању греха и зла, често се за савет обраћају психолозима и психијатрима, верујући да ће им они помоћи. Треба, међутим, знати да је модерна психологија (= наука о души) знање које - боголику људску душу не признаје. Назовилекари психе су каткад опасни људи, углавном и сами преварени погрешним учењима о човековом душевном животу, а нарочито заражени фројдизмом, који пршговеда човека као "сексуалну животињу". Куда све то води, показаћемо на примеру књиге "Иза затворених врата" Владислава Јовановића и Марије Јовановић¹ који су, на основу свог ле-карског искуства, описали сексуалне проблеме

¹ Књига је једна од многих сличних, па смо је изабрали методом "случајног избора".

мпадих.

Ево неколико цитата.

По њима, треба превазићи "прихваћена схватања грађанског морала који од жене захтева уздржавање пре брака чије анатомско обележје представља девичњак (химен)..."

Рукоблудије код пубертетлије помаже да он "сазрева, постаје осећајно и друштвено зрелији, док се полни нагон усмерава на особе супротног пола".

Сваки коментар о овом бунцању је сувишан.

Јасно је да је утицај оваквих "лекара"на савременике велики. Чак и родитељи, обезбожени и расцрквењени, својој деци омогућују тзв. "сексуалне слободе"; развраћају их, мислећи да им добро чине. Потписник ових редова имао је прилике да разговара са једном београдском мајком која не зна шта да ради са својом 18-годишњом кћерком.

"Пуштала сам је да са друштвом иде у провод од 13. године. Остајала је докле хоће, имала пуно момака... Сад - ништа... Све јој се згадило - и изласци, и момци. Седи код куће и ћути. Шта да радим?" Ни ја нисам знао шта да се ради, мада сам стање девојчине душе могао да наслутим. Душа јој је уморна од блуда - лутања, од страсти за које је мислила да су љубав. У својој 18. години ова девојка је, изгубивши чистоту, прерано окусивши тајну, постала сгарица. Како ће она сутра да буде супруга и мати?

Млади траже љубав... Гладни су је и жедни. Не знајући за Бога Љубави, за Свету Тајну Брака и миомирис чедности, они се упуштају у авантуре промискуитета.. А Господ, дуготрпељиви и кротки, чека да из пустоши својих лавирината похитају у наручје Њему, Распетој и Неуннштивој Љубави.

Побачај

Велика је тајна родитељства: њоме је човек обдарен да би превазилазио самог себе и тајну љубави крунисао потомством. Колико је Србски народ везан за породични живот, не мора се много причати: довољно је погледати поезију коју је изнедрио и људе које је историји дао. Раније је, упркос сиромаштву и страдалнштву, деце је било много - и за рат, и за рад. Храњена су "на преслици и десници руци", и васпитавана по образу чојства и јунаштва.

Сматрало се да је бездетна кућа несрећна, и да је човек који децу не воли - "баксуз". Али, вре-мен& А схватања се мењају. Пошто је у Србском народу победио комунизам, будући у људима најниже себичне страсти и инстинкте, а све у име "високог стандарда", на брак се почело гледати као на друштвено - економски уговор, а не као на извор свеколике људске радости и окупљења. Продрли су нови обичаји: породична тврђава

узајамности под њиховим налетом полагано ое рушила.

Разводи и свађе, деца без родитеља препуштена улици, новац уместо родитељске љубави - допринели су брзом распаду моралних, али и социјалних вредности. Потомство више није било међу врховним смисловима постојања. Ускоро је Србски народ и физички угрожен: пад природног прираштаја једна је од најболнијих чињеница нашег садашњег тренутка. У урбаним срединама све је ближе доба када ће наталитет коначно изгубити трку са морталитетом. Старост и смрт односе победу над младошћу и животом. За то време наши непријатељи се множе и освајају нам земље.

Један од најутицајнијих момената у паду наталитета је енормно велики број побачаја, еуфемистички названих "прекиди трудноће". Наше време, заборавивши да циљ телесног односа није само полно задовољство, него пре свега и изнад свега рађање деце, нашло је читав низ оправдања за абортус; као да фетус одстрањен насилним путем није зачетак људског бића, него некаква малигна израслина које се треба ослободити.

Православна Црква то назива дете-убиством, јер по њеном учењу душа се у плоду човечијем обликује и "расте" заједно са телом; зато су побачај наши преци сматрали великим грехом, због кога Бог кажњава народ. Абортуси су (сада) "нормална" ствар: до трећег месеца трудноће се обављају рутински, а са посебном дозволом то је могуће и после учинити.

При томе нико не обраћа пажњу на основне биолошке чињенице: срце се код заметка људског јавља између 18 и 25 дана трудноће; основе нервног система присутне су након три седмице; за шест недеља обликује се цео скелетић и јављају се рефлекси; мождани таласи уочавају се после месец и по дана, а мозак и сви телесни системи формиран су после два месеца. Абортусом се, дакле, прекида читав један мали живот, а побачаја је толико да са сигурношћу можемо тврдити како су на овај начин Срби после рата уништили више своје деце но што су то урадили њихови непријатељи у Другом светском рату.

Шта бива са побаченим замецима? У Швајцарској је објављена књига "Трговци нерођеним бебама" у којој су наведени многи подаци о употреби људских ембриона у различите сврхе. Пре 13 година, рецимо, Јапанци су објавили податак да Јужна Кореја у САД извози 4000 фетуса годишње да би они били употребљени у експериментима за утврђивање дејства бактериолошког рата на организам. Затим се сазнало да позната козметичка фирма из Кана производи крему чији су основни састојци издвојени из фетуса; ова крема је рекламирана као средство за подмлађивање старе коже и против бора.

Почетком 1982. у Француској је основана банка људских ембриона, који се чувају у фрижидерима заједно са телећим.

Докле се стигло у овој "хуманој" делатности, сведочи и чињеница да је Друштво за заштиту животиња Немачке успело да издејствују забрану коришћења живо-тињских фетуса у научним огледима; човечије замешке нико не штити. Они су уз то и најјефтинији, јер - од замешка говечета може се добити говече, а говече, зна се, даје млеко и месо.

Све у свему, стање прираштаја у нас забрињава. Морално заслепљени, у великој друштвеној и економској кризи, " принуђени" смо да се унапред одричемо своје будуће деце. Ипак, треба размислити, пре но што се на тај корак одлучимо: можда абортусом онемогуђујемо да се у свету појави нови Тесла, Пупин или Карађорђе.

Смемо ли убити оне који би могли бити бољи од нас? Смемо ли убити било кога?

Господе, умудри нас!

О хришћанској скромности и чистоти

"Изгубио сам лепоту и сјај с којима сам првобитно био створен; сада лежим у наготи и стид ме је... Упрљао сам и оскрнавио своју телесну одежду, ону коју си створио по своме лику и обличју, Спаситељу."

Из Великог канона Св. Андрије Критског

У не тако давној прошлости скромност је чинила један од темеља хришћанске заједнице. Свако је знао какво је то скромно понашање. Постојала су призната мерила пристрјности. До пре 50 година свако је поимао та мерила, иако је и тада било оних који их нису поштовали. Сада, након 50 година друштвеног и моралног распада, ми готово да и не знамо шта значи реч скромност, а камоли да је као врлину практику-јемо у нашем хришћанском животу.

Ако завиримо у речник, пронаћи ћемо да реч "скроман" значи "умерен", "који зна за меру", "који не жели да се истиче", "који није дрзак ни наметљив". Што се тиче жена, речник каже да се скромност односи на њихове особине и понашање: "која није нападана, бестидна, раскалашна, непристојна".

За мушкарце се ова реч такође користи у значењу: "морално чист, чедан, који није непристојан ни нападан". У погледу облачења скромност означава "пристојност, изглед и понашање без жеље за истицањем", "умереност". "Пристојност" нам говори каква мерила скромности треба да буду. "Пристојан" значи: "приличан, прикладан, примерен, који одговара условима дате ситуације; који је у складу са прихваћеним нормама скромности и учтивости и који их задовољава, који није сраман".

Оно што је некада било незамисливо и срамотно, у скорој прошлости је постало уобичајено - прхваћена и призната норма. Тако нешто лако можемо уочити ако летимично прелистамо часописе, или укључимо радио или телевизор. Што је више реклама провокативна у чулном смислу, то је успешнија продаја датог производа. Оваква философија је очигледна у читавом систему продаје, од парфема па све до жвакаће гуме. Утицај чулно агресивне рекламне кампање јасно се примећује у моди. Модни креатори су прихваћене норме пристojности потпуно изокренули. Пошто су у сталној потрази за ефектним триковима, они идеје за одећу траже у изопаченим субкултурама друштва, па својим креацијама величају проститутке и хомосексуалце. Такви модели се производе на милионе и продају се као најновији сезонски хит. Очигледно је да мода истиче управо оно што скромност као супротност непристойном и срамном тежи да не истакне.

Данас је по плажама и по парковима уобичајено нападно и наглашено обнаживање тела. То је прихваћено као нормално и ако би неко довео у питање моралност таквог понашања сматрали би га за опасног фанатика. На жалост, чак и побожни Православци пате од суптилног испирања мозга па није ретко чути их како се колебају у већини онога што би требали да сматрају за саблазниво показивање нескромности. За нас Православце мишљење појединца и нехришћанског јавног мњења не може да одређује шта је пристojно, него учење и мишљење Цркве. Стога не би требали да се уздамо у наше лично (које је углавном погрешно) тумачење таквих питања већ да се обратимо Светој Цркви, односно свом духовном оцу. Следити било који други пут значи бити на страни револуционарног, "либералног" хришћанства и на страни безбожничких сила које преко медија стварају јавно мњење.

Многи оци, и прошли и савремени, уочили су распад заједнице и истичу да је управо бдсуство чедносги и скромности обележје те дезинтеграције. Св. Јован Кронштатски је уочи револуције у Русији описао недостатак пристojности очигледан за његово доба:

"Непријатељ, путем изопачених појединаца, представља женску (може се додати и мушку) лепоту у свакаким заводљивим и ексцентричним позама се штампа у многим новинама. Данас сам бацио поглед на странице једног ча сописа на којима је била таква једна заводљива голотиња. Да ли је Господ сгворио лепо тело жене за раскалашност? Зар није управо обрнуто - за светлост, славу и хвалу? Зар не треба да указујемо поштовање свим делима Творчевих руку, најчистијим делима најчистијих руку? Светитељи и праведници Божји, мушкарци, жене и девице свих доба и раса украшавали су се добрим делима за својих живота и, пошто су сијали на земљи, сада сијају и на небу светлошћу и светошћу. Упозорите лакомиспене људе данашњег времена, оне људе и жене који следе дивље страсти, које прождире њихова похота и пожуа,

који срамоте природу човека! Упозорите их на Божији суд због срамоћења и каљања храмова (њихових тела, нап. прев.) које нису сачиниле руке људске! Сачувајте оне који још нису искварени прљањем необузданим и бесрамним часописима данашњице!"

Кад је такве речи упозорења побудила ситуација за живота Св. Јована, не би ли наше доба требало да подсакне наше свештенике и вернике на још строже критике? Покојни митрополит Филарет се жалио:

"Осмотрите какав се ужас и пропаст могу видети данас. Тај отров, тај смрад се свуда шири и улази у људску душу. И још горе, изгледа да чак и побожни, верни људи не виде ништа лошени непристојно у ономе што је до високом, хришћанском мерилу ружно, прљаво, срамотно и грешно. Довољно је видети како се многе православне Русиње (чак и у храму Божијем) облаче."

Када се не обазиремо на границе свог понашања, не знајући сопствене слабости, не само да товаримо невољу на себе већ стварамо прилику да и друге одведемо на странпутицу својим примером, наводећи их на грех. Због тога апостол Павле, у својој Посланици Римљанима каже:

"Зато да не осуђујемо више један другог него се старајте више о томе да не постављате брату спотицање или саблазан". Човек је створен као леп и свештен, али због гордости и надмености отпао је од Божије благодати и постао изопачен и страстан. Стога је наш разум замрачен и подложен нечистим мислима и блудним покретима. Зато нам приличи да будемо скромни и осећамо спасоносни стид да би смо заштитили и себе и друге од греха. Свети Оци су без разлике учили да свака слике, све што запазимо чулима, оставља траг на души. Те утиске (који су често последица нескромности) користи непријатељ, ђаво, у борби за нашу душу, па нам их ставља у сећање у тренуцима искушења.

У историји Божјих људи имамо пуно при мера страшних последица нечистог понашања. Када су наши прародитељи згрешили, посгали су свесни непристојности свог поступка и било их је стид. Своју голотињу су покрили лишћем да би нас научили скромноги. Хам је био проклет зато што се усудио да погледа наог оца. Читамо и о Давиду који је погледао нагу Витсавеју, и кога је распаљена похота одвела у прељубу и убиство. Самсона је савладала чулна привлачност једне блуднице па је изгубио не само велику телесну снагу, него и врлину. У Библији има још много примера стравичних последица нескромности.

Св. апостол Павле је прекорио Коринћане због раскалашног и блудног живота, подсећајући их: *"Бјежите од блуда. Сваки гријех који човјек учини ван тијела је, а који блудници своме тијелу гријешу. Или не знате да је тијело ваше храм Светога Духа који је у вама, којега имате од Бога и нисте своји? Јер сте*

купљени скупо. Прославите, дакле Бога тијелом својим и духом својим, јер су Божији".

Св. Павле је потпуно јасан у свом упозорењу, па опет Православци мисле да могу да прате моду овога доба, да могу да носе изазовну одећу а да не нашкоде ни себи ни другима.

Св. Павле даље пише Св. Тимотеју: *"...жене у пристојном одијелу стидом и честитошћу да украшавају себе, не плетеницама, ни златом, ни бисером, ни хаљинама скупоценим, него добрим делима, као што приличи женама које се приволеше богопоштовању"*. Пре него што се неко одлучи на гротескну "панк" моду или неку необичну фризуру, треба прво да се сети ових речи Св. Павла и размисли да ли слуша Цркву или не.

Крајем II века, Св. Климент Александријски је осудио моду јавних купатила, и писао је:

"Жене се устручавају да се скину и пред мужевима, правећи се скромне; али зато сви остали могу да их виде наге у оваквим купатилима. Тамо их није стид да се скину пред гледаоцима, као да се нуде на продају. А у купатила могу да уђу и мушкарци и жене, и тамо се скидају препуштајући се разврату (јер од погледа мушкарац почне и да осећа похоту), као да су у купатилу спрали и своју скромност."

Можемо ли поредити тадашња купатила и наше плаже где људи једва да нешто носе на себи (да и не помињемо нудистичке плаже)? Морамо додати да се купаћи костими намерно тако праве да привуку пажњу и изазову пожуду!

Св. Кирил Јерусалимски говори нам о скромности у својим поукама упућеним онима који се спремају за крштење:

"Нека ти одећа буде једноставна, не за украшавање већ за неопходно покривање; не да ти повлађује таштини, већ да те зими греје и покрије наготу тела".

Писац из III века, Тертулијан, каже: *"Спасење, не само жена већ и мушкараца, састоји се првенствено у скромности. Уласком Светога Духа у нас постајемо "храмови Божији", а скромност је црквењак и свештеник тога храма, који не дозвољава да унутра уђе ништа нечисто ни простачко, из страха да се Бог који унутра обитава не увреди и потпуно напусти опогањено пребивалиште"*. Он даље даје:

"Можда ће неко рећи: "Мени није потребно признање од људи. Бог гледа срце". То сви ми знамо; али морамо се, међутим, сетити да је Бог рекао кроз Апостоле и следеће: "Ми тежимо ономе што је часно и пред Богом и пред људима". За хришћанску скромност није довољно да она постоји у Божијим очима, но и у очима људи. Јер наша скромност треба да је толико обилата, да се, да тако кажемо, из ума прелива у одећу, из свести у спољни изглед; тако да се споља може видети и унутрашње наше устројство".

Свети Амвросије Милански је хвалио скромност:

"Дивна је врлина скромности, и слadak је њен украс. Она се види не само у нашим делима већ и у речима. Скромност је пратиља чистоте."

У овом свету су разапете многе мреже које нам лове душу. Само се заваравамо ако мислимо да нам оне не могу наудити. Као што је написано у Причама: *"Хоће ли ко ходати по живом угљевљу а ноге да не ожеже?"* Нико од нас није имун на отров непристојности и не можемо му одолети без Божије помоћи. Морамо да пазимо и да се чувамо тог снажног искушења и свакако да одбијамо учествовање у лудилу "моде", тако што ћемо са својом породицом усавршавати врлину скромности, не обраћајући пажњу на изазове изопаченог света. Као што Св. Давид пева: *"Благо човјеку који не иде на вијеће безбожничко... него му је омилио закон Господњи"*. Не само да морамо водити бригу о својој скромности већ тој врлини морамо да учимо и своју децу, штитећи их од зла духовних болести као што би их штитили и од физичких болести.

Пошто смо схватили потребу за скромношћу, како да је примењујемо у свакодневном животу? Мушкарци треба да носе комотну одећу која им покрива ноге и руке, нарочито у цркви. Треба да се облаче тако да не истичу извесне делове тела, јер би то привлачило пажњу других и саблажњавало их. Жене такође треба да следе исто правило, да се увек пристојно одевају. У цркви треба да покрију рамена и руке и да никако не носе панталоне јер је то мушка одећа, а Црква не благосиља женама да носе мушку одећу. Најзад, остаје нам да кажемо да ја узалуд сав труд да се скромно облачимо ако нисмо скромни у осећањима, говору и понашању, "јер мислити плотски значи смрт".

Скромност и смерност у изгледу

Хришћени и хршпћанке су дужни да буду скромни и смерни у понашању, одевању и изгледу, да се украшавају изнутра, врлинама и благодаћу Духа Светога, а не споља, разноразним "модним" дрангулијама и козметичким средствима.

Ево шта о шминкању и кинђурењу вели Свети Јован Златоусти у једној од својих беседа новокрштенима: "Како је сада моја реч упућена углавном женама, хоћу још нешто да их посаветујем да би се, поред осталог, одрекле штетне навике да украшавају лице, као да су недовољно (леполикости, нап. прир.) примиле при рођењу, те зато хоће да додају себи, наносећи самим тим увреду Творцу. Јер, зашто ти то чиниш, жено? Зар помоћу мазања и украшавања можеш нешто да додаш природној лепоти или да измениш природну ружноћу? Ономе што је природно тиме не додајеш ништа и лепоту душе губиш, јер су такви узалудни

послови (шминкање, нап. прир.) одраз унутрашње празнине. Осим тога, тиме више себи сабираш будући огањ (пакла, нап. прир.), ти, која вараш погледе младића и узбуђујеш очи раскалашних чннићи их у потпуности прељубницима и навлачећи њихов пад на своју главу".

А поготову женска особа не треба да долази нашминкана у храм Божији, јер Господу таква "лепота" није потребна. Свети Златоуст додаје: "Он тражи унутрашњу лепоту, чињење добрих дела, састрадање, скромност, покајање, озбиљну веру. Ти, пак, све то занемаривши, стараш се да и у цркви многе лакомислене збуниш. А колико је то достојно удара грома?" Према Светом Јовану, дакле, шминка је штетна јер:

1. Жена њоме показује да је незадовољна изгледом датим јој од Господа и настоји да нуде већи "уметник" од највећег Уметника, Творца неба и земље, тобож "исправљајући" недосгатке свог лика;

2. Нашминкана жена код мушкарца изазива непристојне помисли, а нарочито ако таква долази у храм. По речи Господњој, то је саблазнивање ближњих, а "тешко ономе ко саблазни једног од ових малих што верују у Мене"... Шминкање своје порекло води из најстаријег паганског до ба, и увек је било повезано са сексуалним привлачењем супротног пола... Сувишно је рећи да то није хришћански обичај.

Све ово важи и за одевање: хеланке, мини - сукње, бестидни деколтеи - средства су развраћања мушких очију и срца. Ко год се причешћује Телом и Крвљу Христа, Јагњета Божијег, никад не би смео да служи као повод за демонске сплетке, ма била реч о жени или о мушкарцу.

Свети примери

У историји Цркве било је много светих подвижника који су се сипом Христовом борили против блудне страсти и одолевали јој... Навешћемо само неке од њих, позивајући читаоца да се у "Прологу" Владике Николаја и у "Житијима светих" оца Јустина подробније упозна како са њиховим, тако и са житијама других чувара чедности и покајника, који у овој борби показаше миомирисну лепоту својих светих душа.

Свети мученик Философ (Мудрољуб) од незнабожаца је био подвргнут нечувеном истјазању: везали су га за постељу и пустили јавну жену да га наведе на разврат. Свети Философ је самом себи одгризао језик и пљунуо га у лице бестидници. Тако је угасио пламен страсти која се у њему зачала, а бестидница се ужаснула и одступила од своје зле намере.

Свети Николај Монах био је ромејски (византијски) војвода који је, уочи битке, у крчми у којој је заиоћио одбио похотну

крчмареву кћер, због чега је од Господа био награђен да једини преживи битку против Бугара и касније прими иночки постриг...

Свети Јаков Постник чудо је покајања. Великим подвизима у младости засјао је васељени; руку сагоревао на пламену да би избегао нечисте жеље према једној проститутки коју су му послали да би га завела. Међутим, пошто се погордио због дара чудотворства примљеног од Господа, десила се страшна ствар: обљубио је девојку коју је исцелио од ђавоиманости, а затим, у страху да се то не сазна, убио ју је и бацио је у реку. Ни блудни грех, па ни страшно убиство нису Светог Јакова довели до очајања. Увидевши своје безакоње и кривицу, он се на десет година затворио у једну гробницу, и тамо дане и ноћи проводио у покајању и сузама, тукући се у прса и просећи опроштај за почињена недела. Господ не само да му је опростио, него му је повратио силу чудотворства...

Ко год се бори против демона блуда, нека се сети и Светог Мојсеја Мурина (Црнца), који је дуго био вођа разбојничке дружине и развратник. Касније је дошао себи, замонашио се и постао један од светилника Православне Цркве... Свети Мојсеј Угрин, пак, годинама је био у ропству код једне пољске племкиње, младе удовице која је, занесена његовом лепотом, хтела да јој он буде муж и господар целог њеног имања. Хотећи да сачува своје девство, он одолевао свим искушењима. На крају, бесна од мржње због неузвраћености, племкиња нареди да га муче и ушкопе. Све је Мојсеј поднео, славећи Бога. Кад су племкињу - безаконицу убили побуњени сељаци, он је отишао у Кијевско-Печерску Лавру и тамо се подвизавао до смрти.

Свети Конон је годинама патио борећи се с блудном страшћу која га је обузимала при погледу на младе и лепе девојке које је крштавао. Њега је од страсти исцелио Свети Јован Крститељ...

Светог Методија, патријарха цариградског, излечио је Свети апосгол Петар, а Светог Јована Многонапаћеног, који је двадесет година трпео и одолевао блудним помислима, избавио је додир с моштима Светог Мојсеја Угрини...

Свети Андрија и Свети Симеон Јуродиви вођаху силне битке против нечистоте - у тим биткама победи Христос, Чије слуге ови подвижници бејаху... До тихог пристаништа бестрастија долазили су свеципопут Светог владике Нона, који је, гледајући лепу блудницу, плакао, жалећи што ова својим распусним животом уништава Богом саздану душу и тело. Њега Свети Јован Лествичник назива блаженим, тврдећи да је онај који је у стању да с таквом чистотом гледа жену - већ достигао васкрсење мртвих, одвојивши се од земаљских жеља...

А тек Христове девице, које не поклекосе ни пред једном саблазни да би своју чистоту принеле као најлепшу жртву Христу,

Жениху Небеском?

Ту Света Катарина, ту Света Ирина, па Света Марина - Огњена Марија, петнаестогодишње девојче које се не устраши смрти него исповедаше Христа...

Затим свете покајнице, каква је преподобна мати Марија Египћанка која десетлећа проведе у зајорданској пустињи, борећи се са својим телесним нагонима и кајући се за претходни живот развратнице великоварошке...

Па многи брачници, супружници који су, упрегнути у благи јарам Господњи, достигли вечност заједно...

Младог хришћанина, Хрисанта светога, отац - незнабожац навођаше на разврат доводећи му јавне жене. На крају, венча га на силу с лепом Даријом, која није знала за Бога Живога, него је била - идолопоклоница. Хрисант је поучи еванђелској вери, посаветова је да живе као брат и сестра - обоје скупа примшпе мученички венац...

Свети Тимотеј и Мавра беху распети једно наспрам другог, и девет дана провели у мукама, храбрећи једно друго да истрају... Свети Адријан мученички пострада с многим другом браћом, а затим позва у Царство Небеско и своју побожну супругу Наталију... Где год да човек погледа у календар Православне Цркве наћи ће празнике великих слугу Господњих, који себе принесоше на живу жртву Богу и, очистивши се од прашине и блата, заблсгаше као злато у огњу. Њих молитвено призивајући, свагда се можемо надати заступништву у тренуцима искушења.

Овде наведени примери, а и они други, многобројнији, ненаведени, показују да су оба пута угађања Богу - и монаштво и брак, путеви чистоте, честитости и чедносги... А то значи путеви мучеништва. "Не може се царство задобити на душеку све дуван пушећи", вели наша народна песма. А поготову се не може задобити Царство небеско, Царство непролазне љубави и Лепоте... Мучеништво може бити крвно и бескрвно - прво, када хришћани падају од руку оних који ратују против Христа, и друго, свакодневно, мучеништво у борби против затеченог, грешног "ја", света и ђавола. (Кад кажемо свет, не мислимо на свет као творевину Божју, него само на световност као греховност овога света).

Говорећи о браку као мучеништву, отац Александар Шмеман вели: "Кроз Христа брак добија своје вечно значење, постаје пут коначног хришћаниновог испуњења у Царству Божијем." Њиме се људска полност осмишљава, крунише, престаје да буде пука бесловесност похоте. Када се младожењи и невести у цркви ставља на главу венац - круна, тиме се сведочи - прво, да је човек цар света, а сав свет породица Божја; а друго - да су брачници својеврсни мученици, јер је брачни живот трпење и стрпљивост, свакодневни подвиг.

Љубав је увек крст: треба распети своју самовољу, своје себично, ситно "ја хоћу", па Оцу Небеском рећи: "Нека буде воља Твоја", а онеме кога волимо признати право да буде другачији, и волети га онаквим какав јесте, не намећући му своје калупе и маштарије да би се у њих уклапао. Љубав је увек исцељујућа: она грешног човека, разбијеног страшћу у парампарчад, поново сабвра и чини целовитим. Зато се за пољубац у старосрбском језику вели - целив, а за чедност - целомудрије (онај који је сачувао чедност, сав је мудар, целосно мудар, и то Премудрошћу Божјом, Која је Христос). Венци брачника су, ако се сачувају од прљања грехом, венци Небеског Царства...

Оног невиђеног, нечувеног и у страсно срце неушавшег весеља које је Господ припремио свима што Га завољеше.

Борба против помисли и маштарија

Један од најважнијих подвига православног хришћанина је свакодневна молитвена борба против демонских предлога и наговора који се, у виду маштарија и помисли, јављају да би га одвратили с пута Истине. Свети Оци су саветовали духовну пажњу и сабраност у одбијању нечистих помисли. Онај ко им се препушта, лако губи тле под ногама и у стању је да пређе на Богу мрска дела.

Француски романописац Балзак о сили маштарија говорио је: "Постоји такав сплет мисли који за мање но длан о длан од здравог човека може да начини леш... Ко би описао ону чисто телесну изнемоглост у коју тонемо претерујући сањањем уживања?" По њему, и само тело може бити разорено "злоупотребом мишљења".

Наравно, међу најопасније спадају развратне маштарије, којима се неко наслађује и прима их као своју свакодневицу, уопште се не борећи против њих. Господ је упозорио да гледати жену са похотом значи грешити са њом у срцу. А срце, тај извор живота, замућено непристојним жељама, човека који га не умива Богом отуђује од спасења и чини неспособним за нормалну, Богом благословену, брачну љубав. Описујући свог јунака Луја Ламбера, Балзак вели да је то "стогодишњак од двадесет пет година, већ стар од мисли и истрошен вековима размишљања". Наравно, замарајуће и разорне мисли никада не су светле и чисте, него пожуде, сластољубиве чежње за оним што се не да поседовати. Колико ли је ових старкеља међу нама? Колико ли младих само носи љуштуру младости, а њене силе, чедности, су се одrekli?

Моћ утисака које у душу примамо веома је велика и то треба имати у виду ако се по-двизавамо за чистоту. Треба избегавати саблазниве сусрете и разговоре који уму дају "храну" да касније, у сарадњи са злим дусима, у нама изазива збуњујуће представе и

фантазије.

Блажени Јероним је, као старац, изможден посгом и уздржањем, добијао нападе блудне страсти у самоћи Витлејемске пустиње: спопадале су га успомене на жене и девојке које је као младић упознао у Риму, иако у доба упознавања с њима неји осећао похоту. То је доказ да је изрека Светог авве Аполоса у потпуноги тачна: "Ниједан човек не сме да даје снаге двома помислима - прељубништву и осуђивању ближњег: о њима он не треба ни да говори, ни да их замшпља у своме срцу. Ако се од њих ослободи, стећи ће спокојство и велику корист".

Када је млади монах упитао искусног старца како да се бори с блудном страшћу, овај га је подсетио да мајке, одбијајући бебу од сисе, мажу своју дојку љутим луком. Тако и ми, ако хоћемо да се спасемо ове помисли, користимо љути лук - памћење смртног часа и мука које нас чекају ако се оскрнавимо. Другоме пак други неки старец рече: "Ако демони у тебе сеју помисли, не предај им се, јер је њима својствено да стално наводе на саблазан. И мада никад не престају, не могу да те принуде (на грех, нап. прев.): твоја је воља хоћеш ли да слушаш или не". Препоручио му је да вапи: "Сине Божји, помилуј ме!" Макар у почетку ни не осећао силу молитвених речи, нека не одступа од вапијања Богу - демони те речи слушају и, у страху од Христовог имена, беже.

Човек никада не сме да дозволи да га блудне помисли у потпуности смуте и поколебају, доводећи га до очајања. Циљ злог духа и јесте у томе: да хришћанина доведе до очајања и да он, по свом неискуству, помисли да му нема спасења. Држећи се Христа, замке лукавога можемо презрети.

Свети Кирил Александријски бодри борце за чистоту: "Ако немаш (такве) помисли, ти си безнадежан - јер, ако немаш помисли, имаш дела (блуда, нап. прев.). То значи: ко се с грехом не бори у уму, и не противи му се, чини га телесно, а ко чшш таква дела, по безосећајности својој, не смућује се помислима". Најбољи пак, лек, по Оцима, јесте откривање својих греховних помисли на исповести и добијање савета од духовника. После покајања и исповести ђаво губи силу уплива на нашу душу и одступа.

Србија у доба Новог Содома

Налазимо се у универзуму у коме има све вшпе информација, а све мање смисла", вели постмодерниста Бодријар. Медији обавештавају о свему, то јест ни о чему: лишене логосне осе, информације које добијамо су - безначајне. Оне само хладе човека, претварајући га у екран који емитује ледену светлост равнодушности. Оживљени паганизам, паганизам који прожима све поре данашњица, који човека принуђује да се мири са грехом

и злом, као да је несавладив. Људи су на изазове савремености отупели и препуштају се стихијама и вртлозима идеја и до-гађаја чија је суштина - антихришћанска и антихристовска.

Свет, већ поодавно Нови Вавилон, затровао је све изворе чистоте и чедности који су крепили човека сголећима; Србство, и само саблажњено сластима овога света (при чему пре свега мислимо на Запад, који је кључни чшшлац убрзане секуларизације човечанства), утонуло је у небивали духовни и морални глиб, из кога се мора подићи ако жели да остане у заједници са Богом Живота. На жалост, о томе се код нас у црквеним круговима углавном ћути. А истини се ипак мора погледати у очи.

Расте број побачаја и развода

Србски православни народ је вековима живео и мислио Христом и Његовим Еванђељем, а то је Еванђеље чедности и чистоте. Срби су знали да се једино чедношћу бива чедо Божје, а да је образ важнији од земаљског живота. За чистоту се живело и мученички страдало! Чистоти су се певале песме и њоме се надахњивало.

Свети Владика Николај, говорећи о србском народном дому, вели и ово: "Србски дом постао је прави манастир, са једним додатком освештане брачне везе ради множења народа Божјега и са скраћеним правилом молитвеним по нужности, но крје се надокнађивало већим трудом. Вера, поштење, послушаније и трпљење, то је укратко био типик сваког србског дома" (**Србски народ као теодул**, мисао 67).

Ожењени Србин и удата Србкиња своју децу васпитавали су на узвишеним примерима свештене историје Старог и Новог Завета, као и на ликовима србске хришћанске повеснице. Народ је пред очима стално имао Светог Саву и Светородне Немањиће, Мати Јевросиму и Косовку девојку, као и Марка Краљевића, који штити своје посестриме од поганих похота црног Арапина. Зато је Лаза Косгић са правом приметио да србски идеал никада није била сладуњава - еротична западњачка Вечна Женственост него огњена, по узору на Богомајку, Вечна Девственост.

На жалост, ниво србске моралности почео је да опада још пре Другог светског рата, када су се многи окренули Европи, "Белој демонији", тражећи у њој нове обрасце понашања и живљења. Број побачаја је порастао, развода бракова било је све више, а народна душа је трпела притисак од свакојаким изрода, који су пропагирали нови "сексуални морал" и на делу га спроводили - прво у оквиру својих партијских ћелија, а затим у партизанско-комунистичким јединицама у тзв. "народноослободилачком рату".

У доба Титове страховладе, све свето и честито међу Србима било је обречено на распеће, а медији су отворено позивали да се

раскрсги са патријархалним "предрасудама" (Сетимо се само серије "Љубав на сеоски начин" која је у целини посвећена исмејавању стидљивости и чедности младог Милорада, сељачета које одбија да се уклопи у "сексуалну револуцију" што је захватила и србско село)²...

Садашње стање нашег, негда хришћанског народа је, благо речено, претешко: дефинитивно смо постали Запад, са свим његовим малигним изопачењима и у потпуности његове палости... Чланак који стављамо на увод читаоцу има за циљ да пружи опис те, у нас небивале ситуације...

Блуд заменио љубав

Како примећује италијански мислилац Јулијус Евола, у наше дане сексуалност прожима пре свега душевну сферу човекову, која је неприкидно похотно узбуђена и никада се не ограничава задовољењем чулности, како би се модерним речником казало, "смањењем сексуалне напетости".

Постоји много разлога за ово. Сирова, свештене тајанствености лишена, полност се на сваком кораку нуди савременом човеку... У киосцима се продаје порно-штампа која на најбруталнији начин приказује сцене сексуалног иживљавања; видео - клубови за мале паре изнајмљују касете на којима су снимљене све могуће врсте полних изопачености; телевизија редовно емитује "еротске програме"...

Индустријализована сексуалност је извор огромних прихода од модне до порнографске индустрије сви је користе као могућност лаке зараде. Деца се од малена васпитавају у уверењу да се агресивношћу полне привлачности могу постићи многи, малтене сви циљеви. Блуд је заменио љубав на сваком нивоу.

Професор Ален Блум у књизи **Сумрак америчког ума** описује кобне последице развраћања америчке омладине, која је потпуно изгубила здрав осећај за однос мушко-женско и претвара се у аморфну масу која је лишена виталности. Младима је свега доста, према свему су равнодушни, али не виде излаза. Једно за друго везују се површно и плитко:

"У врло специфичан свет који настањују данашњи студенти, понајлакше се улази опажањем запрепашћујуће чињенице да они, у ономе што се некад називало љубавним везама, обично једно другоме не говоре "волим те", а никад "увек ћу те волети"... Љубав остаје ван њиховог искуства - сувише су добро упознати са сексом да би га помешали са љубављу... Данашњи млади људи се плаше обавезивања, а бит је у томе да љубав **јесте**

² Реч "љубавник", данас тако опогањана, у прошлом веку значила је добар, љубазан и свима омиљен човек. Како се времена мењају...

обавезивање и много више од тога... Млади људи и не само они, проучавају и упражњавају један обогаћени ерос који вшпе није у стању да узлети, и који не обухвата чешњу за вечношћу и слутњу човекове повезаности са бићем... Они имају "везе", а не љубави. Љубав наговештава нешто прекрасно, узбудиво, позитивно... Веза је сива, безоблична, наговештава неки пројекат, нема утврђени садржај и огледна је. На вези се ради, док се љубав брине сама о себи".

"Како могу да имам поштовања према девојци и да је са тим најдубљим поштовањем волим, ако сам од малена имао прилике да у штампи и на телевизији гледам наго женско тело? ", рекао је један познаник потписнику ових редова.

И заиста: ако су мушкарац и жена у наше доба само роба за брзо "конзумирање", како се можемо надати да ће породице младих бити засноване на Богочовечанској свеистини да је у браку дужност супруга да о својој супрузи брине и воли је по угледу на Христову љубав и бригу о Цркви, а да га супруга слуша као Црква Христа?

Италијански режисер Марко Ферери, познат по перверзним темама својих филмова, 1973. снимио је "Велико ждрање". Главни јунаци су четири мушкарца која реше да се убију ждерањем и оргијама. То им пође за руком: угуше се у својим бљувотинама. Ферери је филмом приказао сву гротескност потрошачког животињства западне цивилизације која ће, ако се овако настави, завршити у својим бљувотинама, ждерући и оргијајући.

Порнографнја и СИДА у Србији

Порнографска филмска индустрија много је допринела уништавању последњих траља онога што би се могло назвати "морал" и "пристојност" и што је, колико - толико, имало своју друштвену, али и душевну, регулативну функцију. Циљеви порнографије су: вулгарно приказивање призора полносги и буђење похоте код гледалаца. Основна идеја порнографског (ако је уопште има) јесте да је сексуалност једина покретачка сила понашања човековог и да она, лишена сваке осећајности, представља пуку механичку игру. На посредан или непосредан начин, порнографско је продрло у све сфере.

Чак и у "озбиљним", "уметничким" филмовима дозвољене су све могуће бизарносги да би се публика већ оуглала од пренадражености нај-ближих простора свог "ја" подсакла на "живахнију" реакцију. Граница сексуалног буђења преко "уметности" (и не само преко ње, наравно) померана је наниже све убрзаније: у филму "Таксиста" Џоди Фостер глумила је проститутку са свега 14 година, а Брук Шилдс се у "еротском" филму појавила са 12! Године 1978. у свету је било 264 порно-

часописа чији су главни јунаци - деца. Неки од тих часописа приказују иживљавање које се заврши убиством малишана.

Типичан пример је "Емануела" Џаста Џекинаа. Филм, снимљен 1974, представља младу жену, "машину за блуд". Њено име, Емануела, директно је ругање Христовом пророчком имену, Емануил, Бог-је-са-нама. Преко порнографије савремене антихристовске снаге настоје да извргну руглу све светиње...

А како је у Србији, негда земљи Светог Саве и Светог Кнеза Лазара? Према недавно објављеним подацима, Београд је пун јавних кућа које се зову "агенције за посредовање при , дабору партнера"... Продају се и девојке и жене, телесни потомци Косовке девојке и Мајке Југовића, које себе сматрају "Србкињама" (а Србкиње су некад, у турско доба и касније, више „волеле да изгубе главу него част и поштење"). Државни закони званично забрањују проституцију, али су они - мртво слово на папиру...

Свеопшта верска и морална запуштеност, губитак свих духовних и друштвених орјентира и , социјална беда у коју смо запали доприносе оваквом стању у нас. Једна београдска средњошколка која продаје своје тело вели: "Боље да водим љубав, него да крадем, или, не дај Боже, неког убијем за паре".

У листу "Новости-огласи" један видео-клуб је за седам немачких марака нудио на продају порнофилмове који приказују родоскрнављење, скотолоштво, мужеложништво (зоофилију и хомосексуализам)... Процењујући гледано, Београд је један од водећих градова у свету по броју заражених вирусом СИДЕ.

Свему овоме, придружује се и чедоморство... Разним вештачким средствима, пилулама, механичким помагалима и слично, савременици нагоје да спрече зачеће живота, устајући тако против самог Творца и Животодавца Бога и стајући на страну смрти и ништавила. Када им такви подухвати не пођу за руком, они, сједињени у блуду као Ирод и Пилат у гордости и убилаштву, решавају се да - уморе чедо... Одавно су Хршпћани знали да су дела таме - бесплодна. Треба их (о, ужаса!) заклати у мајчиној утроби, да не сведоче о безакоњу несудбених родитеља. И отац-неотац и мајка-немајка подједнако учествују у детеубиству, изговарајући се на разне начине, пре свега тврдећи да није време за гајење деце. Међу Србима се убије двоструко више деце но што се роди. Где ће нам душа?

Фројдизам

Савремена психоаналитичка теорија веома је допринела ширењу сексуалног промискуитета и свођењу човека на подљудски ниво досгојања на коме је све дозвољено".

Отац психоанализе, аустријски Јеврејин (иначе анти-теиста по

убеђењу) Сигмунд Фројд, сматрао је себе последњим револуционаром у историји човечанства. Први, Коперник, показао је да Земља ни физички, ни метафизички, није у средишту свемира; други, Дарвин, тврдио је да човеково порекло није боголико, него мајмунолико; он, трећи, узео је човеку слободу, уверавајући га да је сламка у слепој стихији нагона. Отровна река фројдизма загадила је не само разуме модерних интелектуалаца, него је постала једна од кључних метода "лечења" умно и осећајно поремећених људи.

Основне тезе "лекара" Фројда су:

1. Човек је распет између два темељне нагона: сексуалног и деструктивног, Ероса и Танатоса.

2. Сексуални нагон је тако јак да он подразумева жељу за родоскрвним односима (сина и мајке, оца и ћерке) што се касније потискује, али је у подсвести латентно присуство.

3. Чим се роди, дете осећа сексуални нагон, који пролази кроз неколико фаза - оралну, аналну (чак и "анално-садистичку"), фалусну гениталну.

4. Човек у својој подсвести има жељу за свим могућим настраностима (мужеложништвом и женоложништвом, између осталог). Он је "полиморфно перверзно" биће.

5. Човек се од испољавања својих нагона уздржава само под притиском спољашњих околности... Што се, пак, нагони више гуше, то је човек изнутра "конфликтнији", склонији неурози, итд. У овој тврдњи налази се корен тзв. "сексуалне револуције" као ослобађања. Нагона које ће нас учинити "здравим и срећним".

Психијатар заменио свештеника

Фројдов следбеник и идеолог те револуције, комуниста Вилхелм Рајх, сматрао је да човек - оргијастичко биће, чији је основни циљ - непресгано полно општење. Занимљиво је да су и међу бољшевицима постојали многи борци за "сексуално слободу". Лењинава сарадница, мадам Колонтај, тврдила је да полни однос са неким не значи више од "испијања чаше воде". Према њеном учењу, породицу треба разорити, а децу мора, у револуционарном духу, васпитавати само друштво. За фројдисте је, понављамо, све у "либиду" (пожуди). Нормално наше стање је - удовољавање похотама.

Епископ Григорије (Грабе) закључује, на основу изучавања скривеног смисла психоанализе, да савремено васпитање, на њој засновано, не може подићи ниво личне и друштвене моралности. Психоанализа "мири" човека са његовом "подсвешћу", нагонима и похотама, поистовећујући га са њима. При томе се губи из вида човеково првотно, безгрешно стање, стање Адама у рају а

поготову обнова човека у Богочовеку Исусу Христу, Логосу који је постао тело.

Православна Црква свакога позива да се, литургијским подвижништвом и покајно-молитвеним трудом, бори се својом греховном палашћу и злом у својој подсвести, а не да им угађа; у тој борби, он је призван на савршенство. Свако од нас одговоран је за своје поступке, али и за поступке својих ближњих. Јер, "ако стекнеш унутрашњи мир, хиљаде људи око тебе спасићесе" (Свети Серафим Саровски).

Како изгледа примењена психоанализа у нашим условима и како "лече" наши "лекари душа", видећемо из огледне књиге "Иза затворених врата" Војислава Јовановића и Марије Јовановић (поднаслов књиге је "Сексуални проблеми младих"). Ови ватрени фројдисти су типични представници атеистичког насиља над боголиком душом људском.

О рукоблудњу (мастурбацији)

Кроз рукоблудије пубертетлија "сазрева, постаје осећајно и друштвено зрелији, док се полни нагон усмерева на особе супротног пола".

О девичанству

Шеснаестогодишња девојчица пожалила се лекару на то да ју је младић обешчастио, због чега, вели, осећа страшну грижу савести и велики је песимиста у погледу своје будућности. Лекар јој предлаже да, уз песимизам, "превазиђе прихваћена схватања грађанског морала који од жене **захтева уздржавање пре брака** чије анатомско обележје представља очувани девичњак".

О скотолоштву (зоофилији)

"Има случајева кад полно ошптење са животињама не представља настраност. То су случајеви када је то пролазна појава и када је полно општење са животињама условљено посебним околностима у којима није било могућности за полне контакте и полне односе са особама супротног пола".

О мужеложништву и женеложништву (педерастичн и лезбејству)

По Јовановићима, сексуална оријентација на особе истог пола нормална је појава у доба пубертета, кад полни нагон још није довољно "издиференциран". Њихове колеге у САД отишле су још даље; они тврде да је хомосексуалност нормална полна оријентација не само у пубертету.

О љубави

"Љубав је осећајна надградња полног нагона".

Јасно је да је утицај оваквих "лекара" на савременике огроман... Чак и родитељи, обезбожени и расцрквењени, својој деци дају тзв. "слободе" у сексуалном понашању, често их, свесно или несвесно, развраћајући. При томе мисле да им чине добро. Од малих ногу мајке и очеви својој дечици постављају питања типа "Имаш ли девојку/момка?" или "Јеси ли се за љубила?"

Кад одрасту (а то, нажалост, бива већ у 12. или 13. години), пуштају их да живе како хоће и раде шта хоће: чак се и радују кад виде да им син или кћи имају неког с ким се "за-бављају" или "иду"...

Млади траже љубав. Гладни су је и жедни. Не знајући за Бога Љубави, они се упуштају у авантуре промискуитета, често у потрази за оним правим, за оним с ким би се могло живети у браку. Из искустава описаних у књизи "Иза затворених врата" види се да млади (нарочито девојке) своје прве ванбрачне односе доживљавају као насиље, уз страх и опирање. Душа се боји преступа, не жели га. Једна девојка причала је о својој одвратности према младићу кога је волела и који ју је, у име тога присиљавао на блуд. "Шта је он у мени волео, ако је уопште волео?" пита се она.

"Жену? Моју наивност, или му је можда годила моја велика љубав? Независно шта је од овога волео у мени једно је сигурно: да то нисам била ја, Наташа. А то је оно што је највише болело, јер ја сам му припадала свим бићем. А он је то злоупотребио, злоупотребио је моју љубав, инстанцу љубави, човечност и уценио ме тиме".

"Волети неког" говорила је руска песникиња Марина Цветајева, "значи видети га онаквим каквим га је Бог замислио, а родитељи га таквим нису учинили". Волети значи потпуно поштовати ја вољеног... И не само поштовати, него у заједници са Христом и својим брачним другом победити емрт.

Као мото за своје тумачење снова, Фројд је узео Вергилијев стих из "Енеиде": "Ако не могу да досегнем небеса, покренућу реку паклену" ("Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo"). Паклена река је покренута; један по један, потапају се њеним бујицама спратови живота, светлости, истине... Човек, од Адама и Еве склон лажним надама о рају без Бога, на ивици је на само метафизичког, него и физичког самоуништења...

Противприродна сексуалност

За два греха Господ није чекао Страшни суд да би их казнио:

један је - трговина у храму, а други - мужеложништво, противприродни блуд. Трговце је, исплевши бич од узица и испреметаваши тезге, из Храма јерусалимског истерао Син Божји, Исус Христос, а Содому и Гомору, градове који су упражњавали противприродни блуд, уништио је огњем - спасио се само праведни Лот са кћерима.

Као и друге врсте духовних и телесних изопачености, мужеложништво је било својствено скоро свим паганима. Египатски жреци упражњавали су га у току својих мистерија посвећених Изиди и Озирису. Херодот сведочи да су се, у име богиње плодности, Иштар (Астарте, против које су грмели старозаветни пророци), у блискоисточним храмовима проституисале и жене и мушкарци.

Незнабожни Јелини су се такође предавали овом мрском греху. Према миту, врховни "бог" Зевс је, да би уто-лио похоту, са земље отео младог Ганимеда.³ Неки грчки законодавци одобравали су овакве везе, а у спартанској војсци оне су биле израз "ратничког духа".

Маје, Инке, Астеци, северноамерички Индијанци, Индуси, Јапанци, аустралијски урођеници такође су имали гнусне обичаје. Где год се верује у лажне богове (а иза њихових идола су, зна се, увек демони), ту се и изопачено сексуално понашају. У доба пред пропаст Римске империје зло неприродног греха толико се раширило да је ушло и на царски двор (Хелиогабал се, рецимо, облачио и понашао као жена).

Вера у Јединог и Истшштог Бога, Свеца Израилевог, спасила је старозаветне Јевреје од ове гнусобе. У књизи левитској (18, 22; 20, 13) мужеложништво се назива гадним. Они који га упражњавају на сав народ Божји навлаче гнев Цара Небеског. Зато је казна за њих била - смрт.

И у новозаветној Цркви ситуација је јасна. Свети Павле сведочи да непокајани мужеложници иду у паклени огањ; канони налажу најстроже епитимије за противприродно недело.

Свети Равноапостолни Цар Константин (IV век) о овоме вели следеће: "Кад мушкарац приступа мушкарцу као жени, кад тражи полно задовољство тамо где му није место, чини опако дело. Наређујемо да се пооштре закони, да се право наоружа осветничким мачем, како би вршиоце срамних дела подвргавао брижљиво одабраним казнама".

У Европи се, све до Наполеона, ово зло строго кажњавало. Бонапарта, син безбожничке Француске револуције, први је који у

³ Рани апологети Цркве указивали су да је античко идолослужење од ђавола наводећи мноштво паганских веровања о бестију и похоти њихових "богова", који нису презали ни од инцеста, ни од противпрвродног блуда.

кривичне законике није унео казне за мужеложнике, све у име "демократије" и "људских права". Постмодерно, такозвано "пермисивно" (сведопуштајуће) друштво, у толерисању зла иде до краја.

Хомосексуализам је проглашен за "нормалну" полну оријентацију, а амерички председник Клинтон је, као један од циљева свог председниковања, навео изједначавање у правима нормалних и перверзних особа. С тим у вези, почела је кампања у државним основним школама: деци се наметљиво говори да је пер верзија - морално и друштвено сасвим оправдана.

За предшколску децу издате су сликовнице које то тумаче. Једна од њих зове се "Татин цимер". Њен текст је следећи: "Тата и његов цимер Френк живе заједно, раде заједно, једу заједно, спавају заједно, брију се заједно, чак се и потуку. Тата и његов цимер врло су срећни скупа. И ја сам срећан с њима"... То је, веровали или не, монолог дечака који има оца - изопаченика.

Содомија се, пркосно и отворено, пропагира и преко рок-музике. Певачица Лујза Чиконе, која је узела богохулни псеудоним "Мадона", а која је нарочито популарна међу девојчицама и дечакама млађег узраста, на концертима доводи плесаче који симулирају содомитске оргије.

На манифестацији тзв. "Дана гордости хомосексуалаца" (Gay Pride) у Њујорку средином 1993. учествовало је преко четири стотине хиљада суманутих прекршитеља закона Божјег и њихових симпатизера, који су тражили своја "права". Неке "либералне" групе протестантских јеретика чак допуштају и "венчања" мужеложника и женоложница, а екуменски савет црква, чији је, авај, члан и наша помесна Црква, има посебну групу за подршку содомитима. Код нас, они имају симпатије квази-демократске јавности, а своје ставове повремено објављују у разним часописима. Противприродно зло није остало некажњено од саме природе, која не трпи гажење поретка у њу уложеног Богом.

Појавила се СИДА, болест болесних навика. Прво се проширила међу хомосексуалцима и наркоманима, а данас се њоме могу заразити сви они који не воде Богом благословени брачни живот. Ова болест је болест пропадања имуног система који је, како вели руски хришћански научник Виктор Тростников, материјални символ покрива Божјег над човеком. Организам се - сам по себи - предаје свим могућим болестима, одбијајући да припада личности која је погазила закон Божји, одрекла се рађања деце и учешћа у Богом сазданој хармонији космоса...

Православна Србија се суочава са појавом новог паганизма у свим његовим облицима: почев од оживљавања далекоисточних, незнабожачких култова, преко бујања јеретичких, назови - хришћанских секти, до распусности и разузданости савременог човечанства.

Секуларистички дух Запада, дух који жели да Бога заувек прогна из света и из срца људског, отровнији је од многих искушења са којима се Православље досад срело. Срби - Хришћани пред овом чињеницом не смеју затварати очи. Ми више не живимо у органском православном друштву у коме, додуше, није све идеално и иконично, али све стреми идеалу и икони.

Дошао је час да се све светосавске снаге усмере ка озбиљном суочавању са изазовима доба у коме стојимо пред Богом отаца својих; да чињенице обасјамо светлошћу Еванђеља и посолимо своју мисао миш-љу Светих и честитих витезова наше Цркве.

Свету данас богословље скоро да и не треба – он га, рецимо то слободно, неће. **А поготову он неће богословље факултетско, које се састоји у прежвакавању напамет научених формулација, било схоластичких, било "неопатристичко-синтетичких".** Чланак који нудимо на увид покушај је да се стање у коме смо опише. Тек предстоји да се оно светопредањски, литургијски, али и законски лечи.

Музика и дух блуда

Чедородни уди су најсветији уди људског тела, говорио је Свети Григорије Нисијски. Зашто? Зато што свим органима и чулима човек служи самом себи, а чедородни уди отварају пут новом животу. У Богу благословеном браку људска полност, као тајна љубави човека и човечице, добија освештање, и није случајно да је Апостол Павле односу мужа и жене задао да буде сличан односу Христа и Цркве: супруг да воли супругу као Христос Цркву, жртвујући се, ако треба, за њу и до смрти, а да супруга свог животног друга поштује као Црква Христа.

Из хришћанског брака, заједнице узајамне љубави супружника укрепљене љубављу према Богу, исцветавају најлепши цветови: деца, која кр-штењем и светотајинском благодаћу постају наследници вечнога живота. Рађањем деце човек се бори против смрти; деца су икона васкрсења. Зато је једна од најбожанскијих особина чове-кових чедност, духовна и телесна чистота којом се постаје и остаје чедо Небеског Оца. Као свештена област постојања, полност је код православних Хришћана, обасјаних Истином, увек била област чедности. Поштујући значај родног начела, људи Божији су свагда настојали да се заштите од бестидног обнаживања и блудног понашања, знајући да бестидност и блуд убијају живот.

Уверен да је полност једна од најранивијих тачки човекових, демон је уложио сва средства да опогани ум и чула оних који су од Бога одступили и да их потчини себи. Пре доласка Спаситеља у свет, ђаво је пагане готово сасвим потчинио: довољно је загледати се у митологију древне Грчке, па се уверити да је тако (Зевс је, на

пример, убио оца, у браку је са сестром Хером, а непрестано чини прељубу, па и муже-ложничку (случај са Ганимедом)). На Олимпу је све врвело од полне разузданости. Нови, савремени паганизам, пропагиран преко медија и упражњаван од највећег дела савременог човечанства, у том смислу није ништа различит од своје прве верзије. Слободно се може рећи да је седмоструко ужаснији, јер некад човечанство није знало за Христа, а сад Га је упознало и одбацило, па је потоње горе од првог.

У тексту "Изглед као оружје" ("Рок" 101/87) Ивана Дамјановић примећује: "Сада друштво има филмске и рок - звезде које су за нас, на нешто различит начин, оно што су богови и богиње били за старе Грке и Римљане. С једне стране, ми обожавамо те људе и дивимо им се. Они су предмет нашег маштања. С друге стране, ми се у потаји љутимо на њих и желимо да будемо као они. Као и у давној прошлости, обични смртници се надају да ће доживети бесмртност тиме што ће их богови позвати да им се придруже макар једном на Олимпу. Зато часопис "People" има толико читалаца: читајући о животу тих "богова и богиња" многи сматрају да би под неким срећним околностима могли да почну да живе њихове животе. Многи исто тако сматрају да богатство и слава доносе срећу. То изгледа сасвим природно, јер, на крају крајева, недостатак славе и богатства спречава нас у нашим приватним животима да будемо срећни". А "богови и богиње" су увек сматрали да су "секс, дроге и рокенрол оно што треба мом мо-згу и телу" (Јан Дјури).

Још су Платон и Конфучије, најумнији Јелин и најумнији Кинез древности, у петом веку пре Христа знали да музика настаје у додиру срца са светом. Зато су и један и други говорили да од сгања музике у једном друштву зависи стање тог друштва: ако је музика мелодична, блага и складна, развијаће се племенити и узвишени карактери; ако је варварски ритмична, бучна и какофонична васпитавају се грубијани и простачке душе.

Црква Божја, и Старозаветна и Новозаветна, увек је пазила на музику коју њени верници слушају: пророк Давид је, рецимо, појањем одгонио зле духове од цара Саула; а Свети Василије Велики, хиљаду година након њега, говорио је да се благослов душевног мира стиче појањем химни Богу. Преко музике се, дакле, могу преносити и позитивни и негативни садржаји; то зна и модерна психијатрија, која у лечењу душевно оболелих користи и тзв. **музикотерапију**.

Рокенрол је, од самог почетка, био више идеологија него музика; више поглед на свет, него уметност. Грубих, сурових ритмова, једноставних, лако памтљивих, рефрена, он се одмах окренуо експлоатацији сексуалности младих конзумента: његове звезде су постале проститутке за масу. Проституисани су глас, изглед, понашање, све у циљу привлачења потрошача. Полнос је,

као и у порнографији, комерцијализована: приче о "љубави" и "нежности" биле су пука "жвака" за бољу продају плоча. Дебора Хари, певачица групе "Блонди", открила је зашто је то тако: "Верујем да је највешта спознаја ствари сексуалне природе. Секс је најкомерцијалнији шлагер. Помоћу њега се боље продају часописи, одећа и практично сва друга роба. Секс је основа свега".

И тако даље. Изјаве познатих рокера, кад је полност у питању, сличне су као јаје јајету. Џон Оутс вели "RNR. је 99% секс"; Глен Фрај из "Иглса": "Бавим се музичким бизнисом због секса и наркотика". Амерички соул-певач Џефри Озборн тврди: "Сваки певач би радо да буде секс - симбол. Ко то не признаје, лаже или је фрустриран: следи законе који могу бити сексуалне или музичке природе, али у сваком случају у његовом корену је еротика. Певање је најнепосреднији акустички преображај спободног тела и налази се на самом крају секса".

Рокенрол је, треба то истаћи, свој корен имао у црначкој религиозној музици, блузу и џезу, као и у кашри - вестерну белаца. Црначка протестантска богослужења су се, на пример, увек одликовала нездравом, екстатичком чулношћу што је типичан знак прелести (духовне самообмане), кад се телесно доживљава као духовно, и обратно. Служба у црначком храму почиње седењем у клупама, док глас проповедника допуњује умирујући звук оргуља. Затим проповедник говори све гласније, и речи се из-вијају у мелодију. Тражећи од верних да се предају "Христу", он је скоро хистеричан.

Одједном, чује се женски глас који одговара на овај захтев. Солисткињи се придружује хор црнаца, а затим окупљени певају и играју. Чују се крвци задовољства и бола: "Hallelujah, yes Lord, yes Lord!" Неке жене падају у несвест, де-војке уздишу и стењу у трансу, неки човек хоће да се попење на кров цркве и да скочи одозго "за Исуса". Ток оваквог "богослужења" нема ничег заједничког са трезвеноумним и смиреним богослужењем Православне Цркве; код црних протестаната реч је о чулној прелести, за коју је неко приметио да личи на "колективну стимулацију метафизичког оргазма".

Музика је еротика и религија - тако су је доживљавали црни протестанти, чије су соул-песме дале један од темеља рокенролу. Блуз је, као музика "десперадоса", очајника, од почетка описивао сексуалност лшпену сваке тајанствености, сирову и бруталну. Кантри - вестерн, "каубојска" музика белаца, по темама се није разликовала од блуза (све је, додуше, било мало "заслађеније"). Наслови тих песама су, рецимо, овакви: "Пригушена светла и лагана секси-музика", "Волимту жену као ђаво грех"...

Јасно је да рокенрол није могао бити друкчији: храст се зачиње у клици која пробија из жира. Уосталом, рокенрол није ни

хтео да буде другачији. То се младима свиђало, зар не?

Већ више од два века (од Француске револуција, која је у име "слободе, једнакости и братства" однела око милион људских живота) антихришћанске силе на Западу, јавно и тајно, раде на стварању "новог светског поретка", јединствене светске државе која ће своје поданике потчинити у сваком смислу, од економског до верског, претворивши их у бесловесно сре-ћне грешнике какве Достојевски описује у "Легенди о Великом Инквизитору" (роман "Браћа Карамазови").

Чим се рокенрол зачео, творци "новог светског поретка", мајстори за испирање мозга, све су схватили. Развратити омладину и то на неупадљив начин, преко музике, значило је ту омладину учинити пасивном и тупом, спре-чити је да мисли на нешто што није задовољство чула. У "Тајмсу" за децембар 1975. откривен је један од механизма за деловање на свест потрошача и њихово увођење у тор бесловесних овчица којим су замке поставили вукови-душеубице, маскирани јагњећим кожама шоу -бизниса.

У Лос Анђелесу су, открива "Тајмс", постојале специјалне установе чији је циљ био проверавање реакције слушаца: седшпта у сали у којој се "добровољцима" пуштају нове плоче била су опремљене "сензорима за реак-цију коже" који су мерили несвесне грчеве и степен надражености нерава.Истраживачи, пла-ћеници музичких кућа, настојали су да утврде која плоча изазива највшпе оргазмичких ефе-ката код присутних. (У песми "Love to love you Baby" Дона Самер је снимила 22 гроктаја телесног односа).

Сама свирка схваћена је као полно раздраживање свирача и публике: "Повезујемо ри-там бит-музике са откуцајима срца човека који је у телесном односу с другом особом", изјавио је Ерик Бардон; "Мислим да је хеви-метал врху-нац који доживим кад водим љубав са својом гитаром"(Ангус Јанг, AC/DC); "Ако помешаш мирис улице са лепотом женског тела и борбом за опстанак, добићеш хеви-метал" (Блеки Лоуелс, "WASP").

Менаџер "Ролингстоунса"је био најотворенији: "Поп-музика је секс и то треба да саспете тинејџерима у фацу". (Његов штићеник, Мик Џегер, доследно је спроводио ову идеју у живот, нарочито на концертима; није слу-чајно што је једна од најпознатијих песама "Стоунса" - "Симпатија за ђавола".) Маријана Фејтфул, која је Џегером провела пуно времена, каже: "Мој однос са Џегером био је ве-ликим делом једна нездрава зависност о дроги, сексу и рокенролу. Мислим да је имиџ "нев-љалости" увек био везан за рок, или музику уопште. То се превасходно односи на секс".

У почетку, само су мушкарци пропагирали "слободну љубав". Али, женска прив-лачност увек је била битнија онима који су рок желели да учине најефектнијим оруђем "испирања".

Оснивач часописа "Плејбој", Хју Хефнер, у првом броју је

штампао фотографију наге Мерилин Монро, а од следећег броја је на "дуплерицама" објављивао слике "девојака из суседства", свакодневних особа које су пристајале да се пред камерама свуку за новац и покажу своју бестидност. Хефнер је замислио да дуплерице буду "катапулт за лансирање непо-знатих лепотица у свет успеха и познатих".

Машту читалаца раздраживао је причом како су цуре с дуплерица "свуда око нас", а жеља читатељки је била да се, јавним бестиђем, пробију у свет гламура и успеха. Скоро свака глумица и рок - певачица прошла је кроз фазу позирања пред фото - апаратом или играња у порнографским филмовима. Индустрија Сатанине забаве их је тако проверавала - да ли су на све спремне. Тек ако се утврди да јесу, и да су образ бациле под ноге, изгазивши га, постајале су погодни медијуми за даље деловање у шоу-бизнису.

Изглед је постао оружје. Лита Форд из групе "Бегунице" ("The Runnaways") сведочи како је њоме манипулисано: "Бегунице" смо чиниле ми, младе девојке, и слушали смо оно што су нам други говорили. Ако би нам неко рекао да треба то и то да обучемо, то бисмо и урадиле. "Бегунице" су постојале зато да би се допале младићима". Мало по мало, машта слушалаца се распаљивала: плоче нису биле битне због музике, него због атрактивности извођачица.

Али, није се осгало само на "нормалној" полности. Веома брзо почеле су да се пропагирају изопачености. Тако су "Кинкс" у песми "Лола" описивали мужеложника који се понаша као женско, а има мушки глас. "Долс" и "Стоунси" су облачили женску одећу. Дејвид Боуви и његова жена су били изопаченици.

Боуви је на концертима, нарочито у "Зиги Стардаст" фази, носио женску одећу, шминкао се и певао песме попут "Queen Bitch" у којим се о хомосексуализму отворено говори. У томе га је следио суманути Лу Рид из "Велвет Ундерграунда" (песма "Vicious").

Алекс Харви је изјавио: "Хомосексуалност је добра ствар. Зауставља раст популације". Том Робинсон, револуционар - изопаченик, певао је: "Срећан што сам мужеложник" ("Glad to be gay")

Брајан Епштајн, менаџер "Битлса" (умро од дроге), био је привучен Леноновим изгледом. Елтон Џон и Бој Џорџ: први бисексуалан, други изгледао и по-нашао се као жена...

Елис Купер у једној песми ("I love the dead") велича некрофилију. На концертима коље пилад и уништава лутке беба, а став му је: "Све што публика жели је секс и насиље. Знам то пошто по цео дан гледам ТВ". Принсов идеал је: "Људи ме зову суровим. Ја бих желео да смо сви голи, да нема поделе на беле и црне и да нема никаквих правила". Ринго Стар, бивши "Биглс": "Пили смо много. Не може се одолети. Имали смо пуно цура. Брзо

смо схватили да није тешко имати их".

Једну од најопаснијих врста музике донео је диско-клуб. Ритам те музике био је 125 удараца у минути. Циљ нове музике је био - осетити, а не чути ритам. Све је кренуло од клубова полних изопаченика у Њујорку. Они су диско корисгапи за опуштање и ловљење жртава. Из латиноамеричке музике узета је силовита рит-мичка подлога, а од афро-кубанске музике прости стихови слични враџбинским инкантацијама. 75% првих диско-хлубова надзирали су изо-паченици, који су тако формирали јавни укус.

Улога диск - цокеја постала је огромна: он је стварао атмосферу пуштењем одговарајућих песама, појачавањем и смањивањем рвта, при-чом, лајт-шоу ефектима. У диско-клубу све је било намештено тако да човеку умртви ум и чула, претворивши га у оруђе стихије. То је било "дрогирање без дроге": лајт-шоу и плесни ритам мењали су сгање свести. Циљ? "Сва игра је замена за секс" (Цегер). Синкопирани ритмови, нарочито извођени на електронским инструментима, изазивали су телесну реакцију ми-шићног дисајног и аутономног нервнег система. Дроге су помагале опијању ума и предавање хаосу лајт-шоуа и буке.

Метастазе су све дубље освајале организам западног човечанства. Више није било речни ни о чулном задовољству, него о пукој борби за моћ. Сексуалност је моћ. Грејс Џонс каже: "Користећи своју сексуалност жене сада преузимају власт у свету". Лујза Чиконе, анти-мадона: "Прича се да се овако облачим и шминкам да задовољим мушкарце. Ја све то чиним само због саме себе". Све се завршава у самодовољности"

ДејлиЊуз" од 19. марта 1978. пише: "Изоловани једни од других прегласном музиком, изложени заслепљујућој светлости, играчи могу да учине све што им падне на памет, да се чак ни не гледају, нити да једни другима упуте крју реч, као да се свако од њих налази пред огледалом вичући непрестано: "Ја! Ја! Ја!" Тај очити нарцизам је само одраз једне филозофије којим је наше друштво опасно захваћено, сходно којој свака наша жеља постаје оправдана, без обзира на то какве су последице по друге. Такво стање духа потпомаже расгући број развода, разара породице и увећава број социјалних покрета заснованих на индивидуализму и самозадовољењу. Филозофија диско клуба не оставља места за љубав".

Накрају, долазиседо отвореног сатанизма: "испирачи мозга" су Лујзу Чиконе произвели да би се наругали највећој светињи Хришћанства. Зато јој је дат псеудоним "Мадона" (тако римокатолици називају Богородицу). Њене плоче, књиге, филмови и концерти посвећени су представљању најгнуснијих видова изопачености...

Зло само себе прождире и кажњава. Усред највеће халабуке и пропаганде изопачености појавила се СИДА. Једна од њених

жртва је и Фреди Меркјури, певач групе "Квин" ("Краљица" - израз из сленга који означава первертираног мушкарца). Тако окончава бунт против Живота, Светлости, Истине.

Рокенрол је, преко полности, био маљ којим су гњечена срца и мозгови младих поколења. У САД према подацима из 1982, 10 милиона девојака губило је чедност у предбрачним везама између 15 и 19 године. Кад се у брак уђе, породица је нестабилна, јер брачници, знајући једино за чула, не знају за љубав.

Поставши идеологија младих, рокенрол је од њих створио чулне машине; деградирао је љубав, полност, породицу; исмејао чедност, пропагирајући прељубу и перверзије; наругао се Христу и Светом Писму, нудећи паганизам, окултизам, сатанизам.

Др Џ. Д. Анвин тврди да "што је друштво сексуално пермисивније, мање креативне енергије показује и спорије се креће напред". Зашто? Зато што мрљави женскароши и нафракане луткице нису у стању да мисле, живе и стварају, јер су блудом утрошили енергију потребну за мишљење, живљење и стварање. Кингсбери Смит, издавач Херсгове новинске куће, пита се: "Шта родитељи могу да очекују у току овог десетлећа кад рокенрол заступа садизам, мазохизам, инцест, некрофилију, хомосексуализам, зверства, силовање и насиље уз свагда присутну побуну, дрогирање и промискуитет?"

У књизи "Велики рнтам" Френк Герлок је одбрусио свима онима који веле да рок-музи-ка помаже младима да се испразне и постану "нормални": "У земљама где је најраширенији рокенрол, САД и Великој Британији, конста-тујемо не само постотак малолетничког преступништва који је највећи на свету и најбржи пораст криминалитета код младих, него и ванбрачна рођења, насиље свих врста, убиства, самоубиства."

"Изопачите омладину - победили сте нацију", церекају се идеолози и творци "новог светског поретка". Формула је проста: Еротизам + сатанизам = масе искорењених и отуђених утвара.

Неко ће рећи: да не претерујете? Ипак, у питању је само музика: нико не мора да је слуша ако неће. У рокенролу је, кажемо ми, све претеривање. Ко једном стане у врзино коло, тешко из њега излази. Нема никог да се изложи паљби, а да не буде рањен или да не погине.

Ево шта признаје Џон Кугар Меленкамп : "Рокенрол је као вожња суманутом брзином. Све је у изгреду. Не можете попиту само пет пива - морате петнаест. Не можете употребити ЛСД једном - морате 12 пута. Не можете имати једну цуру, него једну седмично". Литл Ричард, кад год привремено напусти рокенрол, каже: "Заиста верујем да је рокенрол демонска музика... Велики број ритмова у данашњој музици потиче из вуду-магаје /.../ Користио сам доуп, марихуану, "анђеоски прах", кокаин и хероин уз пилуле и пиће. Желео сам само да оргијам, падам у екстазу и

певам своје старе хитове/.../ Рокенрол не слави Бога. Не можете пити из чаше Божје и чаше демонске у исти мах. Био сам један од пионира те музике, један од њених гра-дитеља. Знам од каквих се цигала састоји, јер сам је сам градио".

А што се тиче друге примедбе да онај ко-ји неће да слуша популарну музику - не мора, она је само делимично тачна: пошто је то музика младог поколења, ко год је не слуша скупа са својим друговима и другарицама излази из њиховог круга и осуђује себе на страшну самоћу, коју многи нису у стању да поднесу (зар да будеш "чудак"?)

На србском терену "испирачи мозга" су дуго тражили кључ за коначно разбијање омладине преко музике. Рокенрол јесте био погодан, али само донекле: ипак, текстове страних изођача није свако разумео, а домаћи бендови се нису увек уклапали у кретенизујуће стандарде западне поп-идолатрије. Коначно решење, међутим, нађено је под називом "турбо -фолк": најсуровији диско-ритмови, највулгарније турске мелодије, најпровокативнији концерти и ТВ-настupi, речи песама пуне духовне лажи и смрти...

Новокомпонована народна музика је била једна од начина за обезбожавање српског народа. Ова тврдња би се могла многим учинити чудном, необичном, претераном, кад не бисмо знали да у системима који су и Источној Европи дошли после атеистичких револуција није било ничег случајног у борби против Бога и закона Божијег.

Наравно, свему су помогли медији, којима је, да парафразирамо нацистичког зликовца, пропагандисту Гебелса, сто пута поновљена лаж постајала - "истина". Читави ТВ-пројекти су прављени да би се у народу уништили трагови патријархалног, хришћанског морала прошлости (једине прошлости с којом је Србима могућа будућност).

Тако су се, у "Љубави на сеоски начин", изругивали чедности младића Милорада, намећући му посгулате тзв. "сексуалне револуције". Све је било веома суптилно: потписник ових редова се сећа како је на зиду у једној од сеоских кућа стајала "куварица" са извезеном прасећом главуцом и натписом "У Србији се не пости".

Фалсификовани су народни обичаји: знаменити Драгачевски сабор трубача, вашар крканлука и трубљења до бесвести, стављен је усред великогоспојинског поста, којег се наш народ некад веома усрдно држао. Текстови новокомпонованих "народних песама", створених ради манипулације бесловесним масама (јер кад остане без Логоса, Слова Божјег, Христа, човек обесловеси), пропагирани су нови поглед на свет, нови, још страшнији од идеолошког, хедонистички атеизам: "Узми све што ти живот пружа/ данас си цвет, сутра увела ружа", "Мој

колега, демократија је/ љуби цуру не питај чија је".

Турбо-фолк је метастаза "новокомпонованог духа", коначно разрођење са матерњом мелодијом. Дивљи, сурови ритмови, бестидно поношање на концертима, још бестиднији ТВ - спотови и, као врхунац пропасти, речи и рефре-ни, типа: "Кока-кола, малборо, сузуки/ дискотеке, гитара, бузуки/ то је живот, то није реклама/ ником није лепше него нама" (за то време, Срби у својим Западним Земљама гину, Србија материјално и морално пропада); "Превара, прељуба, то је живот мој"; "Због тебе би вила изгубила крила/ и светица свака постала би лака/ па како не бих ја?"; "Ми смо вештице, најбоље другарице"... Скоро да нема песме у којој се име Божје не користи у најцрњем могућем контексту, а стихови стихоклепаца турбо-фолка исказују честе симпатије према ђаволу.

Тактика "заглупљуј, па владај" функционише боље ного икад; сви ТВ и радио-програми пуни су духовног отрова. Најопакији учинак хедонистички атеизам турбо-фолка има на душе малишана, деце од пет, шест, десет година, који и не знајући шта све то значи, певуше текстове "естрадних звезда".

Наравно, музика није једини, али јесте један од битнијих проблема с којима Православна Црква треба да се суочи, посвећујући Богом јој поверени народ и водећи га ка путу спасења. Она мора да тај народ извуче из духовног блата и пропасти у коме се сада налази, и да га поведе ка Сунцу Правде, ка Христу, да би, да парафразирамо Светог Владику Николаја, историја мангупарије поново постала историја Србадије. Са матерњом мелодијом србског искона данашње, ослабљене и збуњене Србе може повезати једино Света Мајка Црква.

Љубав, љубав, љубав...

Та реч, најчешће понављана у рок-песмама, младима више не доноси благ и светао укус Смисла као негда. Млади више не знају шта је љубав. Они се држе за руке, љубе, грле на јавним местима, имају телесне односе: али љубави ту нема. Све је посгало пука себичност и испарило у бљутаву навику. "Не могу без ње / њега" као што не могу без омиљене фотеље или омиљеног ТВ програма... Драга више није "душа", "сунце" "злато", него "риба" буљава, хладна, месо без душе

Уз блуд увек иде убиство. У Србији, "сексуално ослобођеној" земљи потомака Светог Саве 150.000 деце годишње (по званичним подацима) буде заклано у утробама мајки по до-говору оних који су "водили љубав", а одбили да буду родитељи. За двадесет година то је три милиона убиства: три милиона Срба је изгинуло у I и II светском рату заједно. Аутогеноцид има кобне духовне последице: народ убица не може имати срећну будућност. Творци "новог поретка" су, уз то, либерализацијом чедоубиства, решили да читаво човечанство (30 милиона абортуса годишње у

свету!) начине учесником у злочину, нудећи "рај на земљи".

Свака је љубав плодна, ако је љубав: Свети Сава, отац србског народа, најчеднији Србин Христов, иако је био монах, родио је, Духом Светим, читав народ србски; наши свети и честити преци рађали су децу с радошћу и зато им је све било благословено: и кућа, и њива, и живот и упокојење

У то време певало се лепом, чистом, како би песник Настасијевић рекао, "матерњом мелодијом". Треба јој се вратити - кроз душу обасјану Христом.

О страсти рукоблудија

Мудрији сам од старца јер заповести Твоје чувам.
(Пс. 118,100.)

Пишем вам, младићи, јер сте победили нечастивога.
(1.Јн2,13)

Православље је подвиг

Зарођен у таму своје палости, човек се не може ослободити затеченог, греховног "ја" без подвига самосавладавања. У Цркви Божијој, основаној Господом Исусом Христом, налазе се сва благодатна средства која трудољубивом подвижнику помажу да се ослободи грехова и порока који растачу његову боголикоост и одвајају га од љубави Христове. Православац је борац јер без борбе нема ни победе. А борба треба да буде неустрашива, јер страшивци неће ући у Царство Јагњетово (Отк. 21,8).

Замке демона блуда

Један од најсуровијих демона који хришћанина настоји да сломи и препречи му пут ка Небеској Отаџбини јесте и демон блуда, духовно - телесног осквренења. "Пас сладострашћа" (тако га назива Свети Јован Лествичник) прати старог Адама у сваком од нас неодступно; он настоји да нас зарази својим беснилом.

Већ поменути Свети Јован, игуман синајски, објашњава зашто је то тако: павши у грех и смрт, ми смо се лишили ангелоподобног бестрастија које је било својствено нашим родитељима, Адаму и Еви, пре њиховог одступања од Свете Тројице. Од тада човек блуди (блудети = лутати) и блудници. Зато велики авва каже да се разлозима и противразлозима (дакле, чисто моралистички, разумски, без православног евхаристијског подвижништва) демон телесне страсти не може победити.

Он даље вели: "У сладострасним људима постоји неко осећање неодоливог нагона ка телима и дух бестидни и сурови, прикривен

на дну срца, који чшш да човек који је нападнут осећа телесни бол у срцу као да се пече на ужареној пећи, дух који се Бога не боји, који се-ћање на вечни муке не сматра ни за шта, који се гади молитве... То је дух који човека... чини као безумним..."

Ми, хришћани који живимо у тешким временима и у друштву потпуно секуларизованом које не зна за стид ни пред Богом, ни пред својом савешћу, често смо изложени боју прса у прса са злodusима који наводе на Богу мрску страст блудничења.⁴

Млади људе који се Цркви враћају након дугогодишњег лутања ван дома Очевог на својим душама носе ране од паганског начина живота који је претходио њиховом обраћењу. Неопходна је молитвено-евхаристијска нега да би те ране биле исцељене.

Наше доба

Наше време је време које отворено, на сав глас објављује слободу нагона. Један од жреца модерне сатанистичке психологије, Сигмунд Фројд, сматрао је човека полиморфно перверзним (вишеструко изопаченим) бићем у коме сексуални нагон доминира над осталима. Несвето тројство омладинске поп-културе открива како су, тобож, секс, дроге и рокенрол пут ка слободи и "аутентичности"... Заиста, треба се обући у свеоружје Божје да би се одолело саблазнима доба у коме живимо...

Из разговора са младим православним Београђанима који су у Цркву стигли након многих лутања, писац ових редова сазнао је да момци и девојке у нашем престоном граду од своје 14. до 18. године често имају везе са по неколико десетина особа супротног пола. Ове и овакве везе између младих плод су ненаситиве потребе да се воли и буде вољен, потребе на коју не може одговорити ни обезбожена породица, ни обезбожено друштво : па ипак, душа много страда од блудничења, растројава се и пропада неумитно, ако се не открије светлост Христова.⁵

⁴ Суштина сваког блуда је у убијању живота: како оних који блудниче, тако и њиховог потомства (презервативима, абортусима, свим оним што спречава рађања). Зато су блудници свагда малодушни и слабовољни.

⁵ Човек је од Бога назначен за вечни живот у заједници са Господом, ангелима Његовим и својом браћом - људима. Вечни живот се стиче само кроз жртву, кроз ношење крста: то је једина права љубав. Овај ко мисли на пуко лично задовољство, ко за Бога ве мари, а ближње користи да би утолио своју похоту, угледа се на Сатану, који је с неба спао због гордости и себичности. Тако је и у случају када неко своје, од Бога му на употребу поверено, тело користи на начин супротан Божијој вољи. Ми не припадамо себи: ми смо Христови; треба да живимо у складу с тим, свагда се сећајући да је Богочовек, ради нас и ради нашег спасења, на Крсту пострадао.

Ово пустошење и затирање будућности Србства требало би обрадити са свом богословско-пастирском озбиљношћу, јер је, како каже отац Серафим (Роуз), "много касније него што ми мислимо". Наравно, тема нашег чланка је скромнија, и тиче се једне од пројава блудне страсти за коју се углавном каже да није превише "опасна". Реч је о рукоблудију (мастурбацији).

Шта кажу "научници"?

Поучени од стране модерних психолога, који за душу не маре, и педагога, који ништа не знају о правом, побожном васитању деце, савременици рукоблудије сматрају "природном" појавом која се код деце уочава веома рано, а у доба пубертета, кад се полност развија, она је здрав начин олакшавања "сексуалних тензија".

Двоје "учених" српских психолога младости (Војислав Јовановић и Марија Јовановић у књизи "Иза затворених врата"), оповргавајући швајцарског лекара Тисоа који је крајем прошлог столећа тврдио да мастурбација оставља озбиљне последице по младалачку психу, веле да је ова страст сасвим "природна појава", а за њене штетне последице криви су родитељи који "бдију над дететом и његовим понашањем настојећи да га спрече у мастурбацији" (тим речима!). Дечак Мићко, чији случај ови "лекари душа" описују, каже да је читао како је рукоблудије у "пубертету нормална појава" и да његов друг Влада, због сврје "темпераментности", мора да се "празни" 2-3 пута дневно. Њему је речено да "мастурбација није штетна за здравље", ако је повремена. Међутим, ако је честа, она чини да се дечаци повлаче у себе, чак не смеју да ступе у додир са девојчицама што је, тврде Јовановићи, "велика препрека за дечаке у испољавању и доживљавању полног нагона".⁶

Даље ови "стручњаци" наводе још неколико случајева девојачког и младићког рукоблудија, при чему се углавном јављало осећање кривице (очит знак да савест од Бога дата свакоме није ћутала). Јовановићи су се из петних жила упињали да докажу да "нема разлога за страх" ... Када бисмо били следбеници мудрости овога света, која је пред Господом лудост, понуђено "научно решење" би нам изгледало "логично": рукоблудије је вид олакшања који је увод у "прави" полни однос; и једно и друго је "легитимно" упражњавање онога што нам налажу "нагони". Међутим, исгинска животворна наука, наука Цркве, јасно нам ставља до знања да је блуд - блуд, и да сваки хришћанин мора

⁶ Кад смо већ код, надри-научницима омиљене, речи "нагон", којом се објашњава и правда сваки грех и страст, треба указати и на њено првобитно значење. У "Рјечнику" Вука Караџића она је значила терање свиња преко Саве ради продаје у Аустрији. Онај ко повлађује својим "нагонима" повлађује гадаринској свињи своје палости, зар не?

да се свим средствима бори против његових пројава.

Полни (детородни) удови: њихово назначење

Читав строј човековог тела дело је Премудрога и Непостижнога Творца који је Адама учинио "привремено мањим од ангела, венчав-ши га славом и чашћу" (Пс. 8,4-5). У свом предпадном стању Адам је био бестрасан и није телесно (полно) општио са својом супругом. Након пада, он је од Бога добио благослов да се и телесно здружије са њом због продужења људске врсте. Господ је на тај начин утврдио брачни поредак, да би се и овако, рађањем деце, човечанство борило против смрти.

Свети Григорије Нисијски зато вели да се "у полним удовима чува бесмртност људскога рода", јер "сви други делови тела врше разнолике улоге и одржавају живот уколико се њима остварује чулна и делатна моћ" док "полни удови воде бригу о будућности". Због тога је "посао смрти безуспешан". Наша врста се не продужује "ни оком, ни ухом, ни језиком", но полним органима. Они, детородни источници, стога међу свим осталим удовима заузимају најчасније место.

Поштујући свештени значај детородних органа, Хришћани свагда скривају своју нагост, насупрот старих и нових дивљака - незнабожаца који ходају обнажени немајући свест о њиховој вредности (Стари незнабошци - урођеници Африке, Азије и Америке по том свом незнању и небризи слични су својим модерним "ученицима", разноразним купачима и нудистима, људима помрачена ума и огреховљене душе).⁷

У браку на коме почива Божији благослов муж и жена полно се дедињују следећи заповест Господњу о плођењу и множењу (Пост. I, 22). На тај начин, рађањем деце, они постају сатрудници на делу Господњем. У породици, тој малој цркви, потомство се касније васпитива у страху Божијем и свакој честитости.

Према свему наведеном, рукоблудије је употреба полних

⁷ У примитивнијим културама, рецимо, девојке све своје богатство - мираз јавно показују, носећи ђердане од дуката око врата. У високим, продуховљеним културама није такав случај. С обзиром да су полни - чедородни уди такво велноко благо и да је њихов значај тако драгоцен, они се скривају. Према томе, стид и смерност, чување тајне своје полности, чедородности не само да није израз "заосталости" и "комплекса", како нас убеђује савремена сатанска идеологија бествднвка; стидљивост је пројава високе духовности, израз чистоте и племенитости душе, украс драгоценији од сваког украса. Зато је наш песник Лаза Костић говорио да србски идеал никад није била разуздана западњачка вечна женственост, него свагда племенита, умилна, дивотна вечна девственост.

органа која је у супротности са њиховом Богоданом наменом. Намера блудничења је себично задовољство, чиме се полност своди на страсти; а страсти су оружја којима ђ-во покорава одступнике од Божијег закона.

Блудничење искључује све осим тренутне насладе: не мисли се ни о Богу, ни о души.⁸

Да ли је рукоблудије "олакшавање"?

Има оних који рукоблудије правдају тобожњом потребом за олакшањем, за пражњењем "вишкова". Међутим, Господ је та пражњења регулисао несвесним ноћном истечењима, која се дешавају без икаквих блудних слика и снова.⁹ (Снови су, ако се јаве, знак да је блудна страст озбиљније присутна у души, и они су углавном израз несавладаних дневних похота).

Свима који о рукоблудију мисле као о "олакшању напетости", одговара Свети Атанасије Велики, пишући писмо монаху Амуну, објашњавајући му суштину природних, бестрасних ноћних полуција: "Кажи ми, најљубазнији мој, шта има у себи грешно или нечисто природно једно истечење? То би било исто, као кад би неко преступом сматрао мокроте које из ноздрва излазе (дакле, слине - нап. аут.), или пљувачку из уста, а можемо показати још и на више, напимер, на празнење утробе, које је живом бићу потребно живота ради. Свему живом дати су неки неопходни пролази, кроз које сваки уд на нама гобацује из себе сувишак. Такви су вишци онога што се од косе одељује (зној, нап. аут.), и оно што се чисти из утробе; а оно (истечење, без страсти, у сну - наш. аут.) је вишак семена". Дакле, рукоблудничити ради "олакшања" уопште се не мора. Бог је дао начина да се вишак одстрани.

⁸ Рукоблудије је насртај на светињу живота, коју је освештао Господ Животодавац. У мушком семену се чува заметак будућег потомства, па онај који то семе просипа ради самозадовољавања, ни не знајући шта ради, служи Сатани, који мрзи људски живот и на сваки жели да га уништи. (Слично је и када се у току телесног односа са брачним другом користе тзв. презервативи и друга контрацептивна средства, средстава против зачећа живота.) Бог је дао семе мушкарцу и детородну утробу жени: ко се с небригом односи према овим светињама, Божије дарове скрнави и пропасти, што може имати неслагљиве последице.

⁹ Кад се каже да је истечење семена - осквернење, то не значи да је семе само по себи прљаво и скверно. Како би то могло бити, ако је, као што смо рекли, у њему заметак будућег живота? Истечење је скверно управо због тога што се мушко семе не сеје тамо где би требало да се сеје ради рађања, него се излива негде другде. То је суштина овог осквернења.

Утицај рукоблудија на душу

Међутим, рукоблудије нема само свој физиолошки елемент. Напротив! У највећем броју случајева оно је повезано са похотивим маштаријама у којима се острашћени човек сусреће са особама супротног пола према којима осећа "нагон". Што се дуже рукоблудничи, то су све поганије маштарије потребне да би надражиле вештачки подјаривану похоту. На крају се може доћи до чудовишних исхода.

Маркиз де Сад, један од најгрозоморнијих писаца свих времена, своје књиге, пуне изопачености и насиља, писао је више на основу мастурбацијских фантазија него на основу стварног искуства. Онај који се предавао нвприродном самозадовољавању у живот носи многе душевне ране. Кад буде ступио у брак, опсесивне маштарије могу се вратити и навести га да се упушта у различите сексуалне перверзије, навлачећи тако на себе гнев Пречистог Бога, пред Којим су такве сгвари гнусне. Тим перверзијама он понижава и свог брачног друга, претварајући га у предмет иживљавања.

Рукоблудије и порнографија

Не треба заборавити да они који се предају овој опакој страсти углавном читају порнографску (блудописну) литературу и гледају порно-филмове.¹⁰ Загађење душе које тако настаје кобно је.

Зато није нимало случајно што су Свети Оци Пето - Шестог Васељенског Сабора стотим каноном забранили блудописна изображења: "Очи твоје да гледају право, и поврх свега што се чува, чувај срце своје, саветује Премудрост; јер телесна чувства лако преносе своје утицаје у душу. Зато забрањујемо да се немају ни на који начин убудуће цртати слике, било на даскама или на нечему другом, које заносе очи и ум развраћају, и које узбуђују ватру нечисте похоте. А који се усуди тако учинити, да буде одлучен".

Одлучен, дакле од Светог Причешћа; а ако се не покаје одлучен и од живота вечног. Рукоблудије је увод у теже грехе телесног и душевног осквернења, а последице таквих грехова су страшне, како се каже у Књизи пророка Јеремије(5, 8-9): "Јутром

¹⁰ У наша изопачена времена веки "мудраци" праве разлику између "еротике" (која је, тобож уметност) и "порнографије" (која служи у чисто "комерцијалне" сврхе). Нема никакве разлике између ове две врсте навођења на похотне помисли, жеље и дела: и једно и друго је Богу противно и по човека штетно, па макар каква се "уметничка" оправдавања страсти и нечистота могла наћи.

су кад устају као товни коњи, сваки рже за женом ближњеге својега. Зато ли нећу походити, говори Господ, и душа Моја неће ли Се осветити таквome народу?"

Да ли је рукоблудије "безазлено"?

Из свега наведеног да се видети да рукоблудије није "обичан" грех и да га се треба, као и сваког греха, клонити попут погубне ватре. Од "малога" почиње, а великим, пакленим завршава. Чак су и многи искусни монаси-подвижници, због гордости или непажње, падали у таму блуда, а камоли ми, грешни и слабашни.

Сећајући се да је и сам Свети Пророк и Цар Давид, угледавши жену Урије Хетејина, сагрешио у срцу, а затим и на делу (II Сам. 11), Свети Јован Лествичник вапи: "Бежимо, бежимо, да не гледамо, нити да слушамо за плод о коме смо дали обећање да га нећемо окусити! Јер чудим се како би смо ми могли себе сматрати јачим од Пророка Давида! То је немогуће!"

Начини борбе против ове страсти

Па добро, како се борити против рукоблудија? Испуњењем Божијих заповести, по речима Псалмопојца: *"Како ће младић очистити пут свој? Владајући се по Твојим ријечима"* (Пс. 118,9). Пре свега, главни извор чистоте и спасења је Црква Божја, коју је Господ снабдео Светим Тајнама и Светим Врлинама, тим неопходним оружјима у борби за вечни живот, а против греха, смрти и ђавола. Свето Причешће, тај, по Светом Игњатију Богоносцу, "лек бесмртности", источник је снаге и мужанства неопходних за борбу са страстима. Покајање и исповест очишћују душу од магле нечистих по-хота и припремају је за примање свесилне благодати Божје. Пост, помоћу кога се, по речи самог Христа, побеђује и изгони сав род ђавољи, такође је неопходан у борби са овом страшћу.

Треба осетити сву немоћ своје пале природе, и молитвено вапити Богу за помоћ: својим снагама немогуће је одолети искушењима.¹¹ Када нас нападну блудне помисли, треба у себи оживљавати страх Божји знајући да се од Господа не може

¹¹ Свети Јован Лествичник је говорио: "Благо Господ показује и у томе своју велику бригу за нас, што бесрамност женског пола обуздава стидом, као неком уздом. Јер кад би жене саме ишле мушкарцима, ниједан се човек не би спасао". А где смо сад? - Где год да смо, опомињимо се заповести Господњих, кајмо се и поправљајмо! То је једини пут спасења.

сакрити ни најскривенија помисао срца. Треба се сетити да смо се у Светом Крштењу одрекли Сатане и злих дела његових да смо се у чистоти и чедности Богу обећали, да примамо у Светом Причешћу само Тело и Крв Сина Божијег: па зар ми, прах и пепео кога је Господ удостојио толике благодати, да својим срамним и богомрским страстима ту Крв и Тело ружимо, угледајући се на Јуду издајника? Наша тела су храмови Божји, а ко наружи храм Божји, биће одговоран Богу (I Кор. 3, 17).

Душу своју морамо чувати од нечистих помисли, сећајући се онога срама који ћемо осетити на Страшном суду кад се мисли и дела наша откривају пред Христом, ангелима и свецима, пред свим људима од Адама до краја света.

Молитва је силно оружје у боју за чистоту. Свети Максим Исповедник вели да је, у току насртаја похоте, корисна употреба стихова псаламских у којима душа вапије Богу за помоћ (рецимо: *"радости моја, избави ме од оних који ме окружују"* (Пс. 32,7)).

Свети Оци су препоручивали и молитвено обраћање оним подвижницима и мученицима који су се истакли у борби иротив блудне страсти (Свети: Мојсеј Мурин, Мојсеј Угрин; Методије Цариградски, Јован Многострадални, Философ, Нон Илиопољски, Андрија Јуродиви; Свете: Марија Египћанка, мученица Томаида, преподобномученица Евдокија, Таиса, Пелагија, итд.) Наша је молитва и труд, а победа је Господња.

Треба од себе уклањати и све поводе блудне страсти; авва Исаија каже да су то: празнословље, сујета, много спавање, склоност ка претерано украшеном одевању, као и преједање. Мора се избегавати гледање и слушање свега што изазива страст: разговора, ТВ и радио емисија које наводе на похоту, а нарочито читање порнографске литературе. По могућству уклањајмо се и од бестидног друштва, посебно супротног пола, јер је, како кажу Оци, нечистота у "страсном додиривању свога и туђег тела, у смеху и слободном понашању према другима".

Чување смерности је неопходно јер је смерног тврђава чистоте.¹²

¹² Тежња за чистотом основна је тежња Хришћанина: у чистоти обитава Господ Пречисти. Зато се Свети Цар Давид и молио: "Срце чисто саздај у мени, Боже, и дух прав обнови у мени" (Пс. 51,10). Када наступе искушења, треба се молити усрдније - и она ће одступити. Међутим, чак и ако се деси да човек погреша, он не сме да пада у очај; предајући се Богу и кајући се, он треба да се исповеди пред свештеником и да продужи борбу. У обрачуна са овом страшћу важно је и јачање сопствене воље, којим се одолева ђаволовим понудама. Треба се вежбати у том јачању одрицањем од пушења, алкохола, преједања; језик уздржавати од псовки и срамотних речи. То није вежбање које тренутно даје резултате: морамо бити постојани и трезвени, имало помало крепити своју душу, подизати је из блата сластољубивих навика и

Наше доба је тешко: изгубио се стид, тај природни штит против греха, и дошло се до дна развраћености. Па ипак, у борби с демоном блуда увек треба да знамо каква нас награда чека на небесима ако одолимо искушењу телесности, трулежне и осуђене на распадање. Наша љубав према Богу и Царству Божијем увек мора бити на првом месту. "Љубав" према пролазном, пропадивом, свагда је лажна и развратна: она нас гура у вечну смрт.

У борбу се мора ступити одмах, још овога часа, знајући да је рукоблудије грех који, ако није покајан, води у погибао. Свети Павле га пореди са гресима блуда, идолопоклонства, прељубе и мужеложништва (хомосексуализма) и многим другим неправдама људским чији је крај – погибао вечни (1 Кор. 5:9).

Будимо храбри!

Људи су се некада женили и удавали млади. Благословеним браком у Христу регулисане су телесне потребе пола и супружници су оснивали породицу да би гајили и васпитавали децу.

Наши дани су дани себичњаштва и хедонизма: зато толико беспутног блуда, самозадовољавања, греха; отуда и побачаји, израз суштинске духовне јаловости...Обновом целомудреног брачног живота, увиђањем да се само чедношћу постаје чедо Божје, правилним васпитањем деце (не по начелима савремене атеистичко - паганске педагогије и психологије, дакако) - бићемо у стању да осетимо све милине и радости Божјег загрљаја. Храброшћу духовном морамо савладати нечастивог и његове замке. Благо храбрима!

Њима пише и њих похваљује Свети Јован Девственик, вољени ученик Сина Божијег и Сина Најчистије Дјеве. Кроз медоточна Јованова уста њима стиже и похвала Господња. Помози нам, предраги Господе Исусе Христе, да одолимо трулежним и свелукавим страстима, и не дај да нас ишта одвоји од љубави Твоје! Амин.

Додатак:

Могући узроци осквернења: Истечење у сну може се десити, поред блудне страсти, и од:

раслабљености. Борба са самим собом, знали су још у антици, највеће је херојство - ко је победио себе, победио је најупорнијег "непријатеља" (наравно, огреховљеног себе, себе које се противи Христу): духом Божијим он је савладао плотске похоте, Христом срушио идоле самољубља, Православљем одолео незнабоштву, Истоком, Сивом Божијим, запад таме греховне.

1. Осуђивања ближњега, који нам је брат у Христу, што је веома грешно.
2. Од многог јела и превшпе пића, и томе сличних греховних поступака.
3. Од високоумија и гордости, што је такође грешно.
4. Од природе, без блудних покрета и маштарија, истечења бивају слична чшпћењу неких телесних сувшпака (зној, слине, итд.).
5. Од телесне слабости и неке болести.
6. Од зависти коју према нама гаје демони ако усрдно Богу служимо.

Три последња су без греха, али, и ако се изливи десе због тих узрока, и они се сматрају и називају осквернењима.

Реч на крају књиге

Није лако бити млад човек данас. Са свих страна окружен бесмислом, лишен јерархије вредности и начина на који би стварност могла да се оцени, без будућности, уплашен крвавим, сатанским збивањима оног што се назива "светска политика", млад човек, поготову ако нема никакав осећај Бога и вечности, стоји збуњен пред лицем времена, и не зна куда да се дене. Потписник ових редова се сећа страшног детаља из своје, не баш тако давне, младости: једна од девојака коју је из виђења знао ушла је у свет блуда на журци на којој се, скоро случајно, нашла.

Кад јој је било предложено да згази образ, рекла је, скрхано: "Зашто не ? Ионако ћемо сви изгинути у неком нуклеарном рату... Бар да окусимо уживања"... За веома кратко време, та девојка је изгубила младост и све-жину, и постала бледа, уморна, утварна... Човек је пало и пропало биће, овакав какав јесте, без Христа: њему је много лакше да иде линијом мањег отпора, котрљајући се низбрдо, него да се пење уз планину подвига, на чијем врху чека Најлепши од синова људских, Син Дјеве Марије.

После првог издања књижице "Младост и страсти", било је неколико представљања исте у Београду. Учествовали су прота Љуба Петровић и свештеник Вајо Јовић из цркве Светог Александра Невског, г. Небојша Крстић и аутор.

Представљања су се увек завршавала занимљивим питањима присутних, од којих ћемо на нека, овде, на крају књижице, одговорити, укратко анализирајући појмове који се користе кад се описује "ars amatoria" ("вештина љубави") код данашњих младих људи.

Сналажљивост

Под тим се подразумева способност да се особа супротног пола заведе, повуче за нос, искористи и осгави. То је последица општег хохштаплераја, лицемерја и поквареносги данашњег друштва, у коме се граби и на подао начин стиче скоро све - почев од места у аутобусу и трамвају, преко запоспења на основу "везе", до згртања новца криминалом и аморалним поступцима. Међу младима, на жалост и најмлађима, најпопуларнији су они "сналажљиви". Треба јасно рећи: у данашње доба, доба општег, озакоњеног безкоња, кад је и држава постала анти-држава, организована ради пљачке и унесрећења својих држављана, није нимало тешко бити "сналажљив": довољно је продати душу ђаволу.

Лако је "збарити рибу" и оставити је, поспе злоупотребе: али, та "риба" је жива душа, чија патња и бол ће кад - тад, стићи преваранта и хохштаплера. Шта човеку вреди возња у скупим колима, украденим или на непоштен начин стеченим, ако у тим колима погине? Ђаво је, због своје "сналажљивости", од светлог ангела постао тамни Сатана: па шта вреди човеку ако читав свет добије, а душу своју упропасти и оде у вечну муку? **Вечну, читаоче.** Бог сваком даје прилику да бира: Њега, Нежног Оца, или злотворног оца лажи, мучитеља и прогонитеља... Треба се "сналазити" на свом спасењу, а не на пропасти себе и ближњих.

Храброст

Храброст није агресивност и искључивост, него смиреност и љубав са трпљењем. Смиреност и трпљење чуда постижу: колико је смирених жена спасило бракове угрожене од стране мужа-пијанца или коцкара (сетимо се приче "Први пут са оцем на јутрење" Лазе Лазаревића)! Само ако је осећање према особи супротног пола прожето спремношћу да се за њу жртвујемо - тек тада може бити речи о љубави. А за жртву је потребна храброст...

Бити задовољан

Човек може да буде задовољан на нивоу свиње (пун желудац, пуно пара, пун фрижидер, пуно "партнера") и на нивоу боголикости своје (срце пуно Христа, које сваком жели радост спасења). Кад се једе много слаткиша, кваре се зуби: задовољство неумерености плаћа се зубобољом и крвљу приликом стоматолошке интервенције.

По Светом Максиму Исповеднику, Господ је потомцима палог Адама свако зе-маљско задовољство ограничио неким уразум-

љујућим болом, упозоравајући их тако да је Царство Небеско коначни смисао нашег земаљског постојања. Какво је, дакле, задовољство у блуду ако оно касније изазива мучна осећања кривице, срушености, неиспуњености и слабости? Какво је то задовољство ако жену шаље на сто за абортусе, а мушкарца чини смушеним женскарошем, неодговорним и феминизованим слабовољком?

Проћи добро

Приграбити што вшпе за себе, на лак, непоштен начин доћи до користи: такво добро на крају увек буде зло. До доброг циља се стиже само светим средствима. Грамзивост је после-дица хедонистичког, уживалачког атеизма данашњице, којој је бог - трбух. Наши стари су говорили: "Нећу да се грешим, треба ми мрети". Народна песма вели да, кад човек умире, он пред Господа износи само "скрштене беле руке и праведна дела своја"... Ко год је на подлачки начин дошао до имовине, изгубио ју је; ко год је подлачки дошао до "љубави", изгубио ју је.

Бити луд

"Бити луд" за много значи бити добар и не користити све "што живот пружа". Бити луд значи бити поштен, скроман, обазрив према другима; праштати, смиривати се, сматрати сва-ког бољим од себе...

Ми смо луди Христа ради, вели на једном месту Апостол Павле. А зашто смо "луди"? Зато што **знамо** да ћемо, по милости Христовој, ако останемо у "лудилу" побожности, поштења и доброте стићи у Небески Јерусалим, нашу вечну Отаџбину и Очевину. **Вечну, читаоче.**

"Фрајер"

Фрајер је "прави мушкарац" који има везе с великим бројем женских особа, онај који вара своју супругу и другом отима жену/девојку. Овакав "прави мушкарац", под кшпом проклетстава особа које је преварио, мора да страда. Народна песма каже да, кад преварена девојка уздахне и прокуне, то се до неба чује. Ако претходно не изгубе живот, "фрајери" у старости постану дрљаве и одвратне старкеље, које ни најрођенији неће да погледају. Ако ступе у брак, па добију женску децу, често им се дешава да њихову децу неко упропасти као што су они туђу.

"Супер-женска"

Има "имиџ" који се састоји у изазовном и саблажњивом облачењу и понашању. Циљ: што више мушких уздаха и погледа. У исти мах, страшна ароганција и надувеност. Не треба се чудити што овакво понашање најчешће доведе до неког насилног чина према женској особи која га упражњава: Сатана не чека много да понизи и упропасти овакве горде несретнице.

Бити неко и нешто

Човек је, исповеда Црква, Божјом љубављу створен ни из чега. Без Бога и Љубави Ње-гове, он је ништа, ма какве дипломе имао и ма какве титуле качио на себе. Сети се, читаоче, великих освајача: Александра Македонског, Ју-лија Цезара, Наполеона... Кад су умрли, било им је досга два метра земље. "Нетко бјеше Страхинићу бане", каже народна песма о ви-тезу који је био **неко** зато што је био **човек**; а за празнодушног и аморалног отимача, ма какав социјални статус да има, Срби су говорили да је **ништак**.

Трудноћа

Нормални људи су трудноћу доживљавали као благослов, па се за бремениту жену говорило да је у благословеном стању. Данас се за трудноћу вели да је "грешка", настала из "непажње". Зато смо стигли дотле да су Србима пси, "кућни љубимци" по становима (нарочито у Београду) милији од деце. "Ој, кукавно Србство угашено", заплакао би Његош.

Брак

За већину данашњих људи, брак је ин-ституција интереса: економског, сексуалног, итд. За православне, брак је Божја установа. "Волети неког значи видети га онаквим каквим га је Бог замислио, а родитељи га таквим нису учинили", говорила је руска песникиња Цветајева. Брак је, за православне, пут ка Царству Небеском. За сваког Гладног и жедног љубави, избор између једног и другог, "интересног" и мистичког, схватања брачне заједнице је једноставан.

Абортус

Било је, на нашим трибинама, неколико питања о абортусу - да ли се сме учинити кад се установи да је дете у утроби наказа или да ће бити болесно, да ли се сме учинити ако родитељи немају пара да издржавају потомство... **Не сме се учинити**: човек није Бог да суди ко треба да живи, а ко не. Ако се не роди здраво

дете, то је крст који Господ шаље родитељима да би им спасао душу; ко тај крст изнесе до краја, спасиће се. Убијати, пак, децу због сиромаштва - то је сатанска логика. По њој би требало побити све "некорисне" чланове друштва - од душевних болесника до пензионера. Сачувај нас Боже од те врсте безумног "умовања"!

Волети

Многим речима је данас угрожен смисао, али глагол **"волети"** и даље зрачи непорециво. Свако од нас жели да воли и буде вољен. А то, понављамо, јесте спремност на **жртву**. "Рећи неком: "Волим те!", значи рећи му: "Ти никад нећеш умрети!", каже митрополит Антоније Блум. **Волети значи надићи смрт Оним Који је извор Љубави и Васкрсења - Христом!** Зар неће муж који се угледа на Христа бити спреман да се одриче себе да би његова супруга живела заштићено и благословено? Зар неће супруга која се у послушности угледа на Цркву бити спремна да жртвује своју вољу, смерно је полажући на олтар узајамне љубави ("Одувек сам тражила мушкарца достојног да му се потчиним", рекла је трагична америчка песникиња Силвија Плат)?

Драги брате читаоче! Драга сестро читатељко! Брат сте ми и сестра по Христу, Вечитој Младости човека и света, коме заједно стремимо, причешћујући се Његовим Телом и Крвљу и хитајући да стекнемо Његову најбожанскију карактеристику: **свето смирење**, постајући свесни своје слабости и немоћи и силе и свемоћи Божије.

Јесте, ми живимо у претешко време, кад су све вредности "превредноване" (Ниче) и кад је све свето и честито погажено и попљувано... Јесте, имамо породицу која се распада, школу која углавном заглупљује, негирајући основне Божје Истине (а највећа Истина: ти и ја, он и она, ми и ви, позвани смо да од грудви блата постанемо деца Божја), друштво и државу који подсећају на разбојничку јазбину...

Јесте, окружени смо безумљем атеизма и материјализма, Вечност мало ко тражи... Све то јесте, али јесте и Онај Који Јесте, Бог Живи и Истинити, Који је преко старозаветног пророка рекао да, чак и ако мајка заборави пород свој, Он неће оставити оне који Га траже. А ми Га, макар и не знајући, макар на штакама, макар кљасти и богаљасти, тражимо, јер не можемо без Њега.

Прошли смо, већином, кроз разна искуства; нека од њих била су погана. Уморни смо од лажи и смрти, од блуда, од порнографије, од глумљења "фрајера" и "риба". Хоћемо да нас неко воли и да будемо вољени. Сад, кад смо се изразбијали и изломили по беспућима која не воде Христу, знамо: Он је Пут, Исгина и Живот.

До сад смо се задржавали на најнижим ни-воима стварности

које се зову **љубав** и **полност**, зато што смо сами били ниски, у ниском времену рођени и на низак начин васпитавани. **Али љубав и полност имају висину, и то какву: вртоглаву! То је висина Крста Христовог...** Ка њој хоћемо, њој се надамо... Али морамо очистити, узвисити себе, да бисмо доживели светост, лепоту и истинску племенитост како човека уопште, тако и споја мушкарца и жене, човека и чевечице.

Ко је музички неизграђен, неће разумети симфонију: треба васпитавати дух да **појми икону Љубави.**

Не бој се, брате, не плаши се, сестрице! Нека сав свет виче да сте луди! Нека вам сви говоре да сте "старомодни", "заостали", да то "никуда не води", да је човек "нагонско биће"...

Знајте: вама, који желите истинску, чедну и чисту љубав, за право дају столећа Цркве Христове, сви свети Христови, сви ангели Божји, Пресвета Дјева Марија, најчистија Мати Светлости... За право вам даје Отац и Син и Дух Свети, Тројица Једносушна и Неразделна, Која вас створи ни из чега и призва у пуноту живота због Своје неизмерне Љубави. Том љубављу је Син Божји Себе на Крст попео - ради нас људи и ради нашег спасења...

Да, драги моји брате и сестро - будите "луди" Христа ради, а не луди антихриста ради, као што су сумашедши они који верују да се са легањем у гроб сав живот завршава. Будите "луди" верујући да сте синови и кћери Бога, а не потомци мајмуна! Будите "луди" највећом мудрошћу - вером у Васкрсење и Живот вечни. И победа је ваша, јер је Христос победио.

Нека нам Он, Свеволећи, буде у помоћи на путу који нас води у загрљај Небеског Оца!

Ако неко имадне духовне користи од овог списка, нека у својим молитвама спомене онога који тај спис начини, грешног слугу Бо-жијег Владимира.

На дан Светог пророка Самуила, на дан представљења блаженог Јеромонаха оца Серафима Платинског (Роуза)

20. VIII/ 2. IX 1995. године

СВЕТИ ОЦИ О ЦЕЛОМУДРЕНИСТИ, ПОЛНОСТИ И БОРБИ ПРОТИВ ПОХОТЕ

О ДЕМОНУ БЛУДА И ТЕЛЕСНЕ ЖУДЊЕ

Св. Јован Касијан (Римљанин)

Наша друга борба је борба са демоном блуда и телесна

жудње, жудње која почиње да узнемирава човека од саме његове младости. Ову тешку борбу ваља нам војевати како у души (= душом) тако и у телу (= телом), а не само у души како је случај са осталим манама. Због тога се морамо борити на два фронта. Сам телесни пост је недовољан да нас доведе до савршеног уздржања и истинске чистоте; њему морамо додати скрушеност срца, учестало мољење Богу, често молитвено - благодатно усредређивање над Светим Писмом, као и тежак физички рад. Све ово је у стању да контролише немирне ударе душе и да је призове од њених срамних маштања. Смиреност помаже више од било чега другог, и без ње нико не може да савлада блудну страст или било који други грех. На првом месту, тада, ми морамо уложити нај-већи могући напор да сачувамо срце од злих помисли, јер сходно речима Господњим *"из срца излазе зле мисли, убиства, прељубе, блуд..."*, итд. (Мт, 15,19)

Речено нам је да постимо не само да би-смо умртвили своје тело него и да би наш ум одржали будним, да га не би помрачила количина хране коју смо појели те да не буде у стању да стражи над помислима.

Не смемо зато све своје снаге усмерити на телесни пост; морамо исто тако поклонити пажњу и својим помислима и духовним размишљањима, иначе нећемо бити у стању да досегнемо висине истинске чистоте и чедности. Као што је наш Господ рекао, треба *"очистити најпре изнутра чашу и зделу да буду и споља чисте"*. (Мт, 23, 26). Ако заиста желимо као што је то Апостол (Павле) истакао да се *"боримо по правилу"* и да *"добијемо венац"* (срв. 2. Тим, 2,5) за победу над нечистим духом блуда, не смемо се поуздати у своје сопствене снаге и подвижничку праксу, већ сву наду положити на Господа.

Никога неће престати да напада овај демон док истински не поверује да ће, бити излечен и да ће досећи висине чистоте не својим напором и трудом, већ помоћу и заштити Божијом. Јер је таква победа изнад природних људских снага. Јер онај који је згазио задовољства и телесна кушња, јесте на известан начин изван тела. Зато нико не може на својим сопственим крилима узлетети на ову висину, нити добити небеску награду светости и научити да опонаша ангеле, све док га Божија благодат не узведе из ове земаљске иловаче у небеске висине. Ни једна врлина не чини човека сазданог од крви и мяса толико сличним духовним ангелима као што га чини уздржавање, јер оно омогућује да они који још живе на земљи постану *"грађани небески"* (срв. Фил., 3,20) као што је и Апостол рекао.

Знак који нам казује да смо постигли савршенство у овој врлини је тај да наша душа игнорише оне слике које болесна машта производи током спавања; јер иако сама производња тих слика није грех, њихово прихватање казује да је душа болесна и

да се још није ослободила од страсти. Зато ћемо болесна маштања која се у нама рађају током сна сматрати знаком (доказом) да претходни немар и слабости још увек постоје у нама, будући да истечења до којих долази док смо опуштени у сну казују постојање болести која лежи сакривена у нашим душама. Због свега овога, Лекар је исто тако и лек сместио у скривене регионе наше душе, знајући да узрок наше болести лежи тамо, рекавши "да сваки који погледа на жену са жељом за њом, већ је учинио прељубу са њом у срцу своме". (Мт., 5,28).

Он настоји да исправи не толико наше радознале очи него душу која је смештена унутра у човеку, и која је одговорна за злоупотребу очију, јер ју је Бог устројио за добре намере. Зато и књига Прича Соломонових у својој мудрости не учи "сврх свега што се чува чувај очи своје" него - *"Сврх свега што се чува чувај срце своје"* (Приче 4,23) показујући нам тако да је то чување срца први корак који ће омогућити исправну употребу очију у све оне сврхе које душа пожели.

Начин на крји треба чувати срце је такав да морамо моментално одсећи свако сећање на жене које нам демони настоје да убаце у ум - чак и мајке, сесгре или неке друге побожне же-не - да не би задржавајући се на њој (= помислили) задуго, били од стране злога због наше несмотрености бачени у покварене и шкодљиве (по)мисли.

Заповест коју је Бог дао прво човеку Адаму, казивала му је да гази по глави змијиној (срв. Пост. 3,15), што као прво значи да змија покушава да угмиже у нашу душу. Ако не примимо главу змијину (= ако је згазимо) која је напад помисли, нећемо примити ни остатак тела, које је слагање (са помишљу) са чулним задовољством које помисао предлаже - и тако понизити ум који је склон да чини незаконита дела. Као што је написано, треба "јутром затрти све безбожнике на земљи" (Пс. 101,8) препознавајући у светлости Божанског знања наше грешне помисли и искорењујући их у потпуности са земље - из напгах срца - у складу с Господњим учењем. Док су деца Вавилонска - под којим подразумевам помисли - још мала, треба их треснути о земљу и разбити о стену која је Хрисгос - (срв. Пс. 137,9; I Кор. 10,4). Ако ове помисли ојачају услед нашег слагања са њима, нећемо бити у стању да их савладамо без много бола и напора.

Добро је сећати се речи Отаца исто тако као и делова из Светог Писма које смо горе навели. На пример Св. Василије (Велики), Епископ Кесарије Кападокијске, каже: "Нисам познао жену а ипак нисам девствен". Он увиђа да се дар девствености не (пројављује) толико кроз уздржавање од односа са женама, колико кроз светост и чистоту душе, која се пак на свој специфичан начин добија преко страха Божијега. Оци исто тако уче да не можемо, уколико претходно нисмо усвојили врлину

смиреноумља, усвојити у потпуности врлину чистоте. А дар истинскога духовног знања неће нам се дати тако дуго док год страст блуда буде лежала сакривена у дубинама наше душе.

Приводећи овај део расправе крају, при-зовимо једну Апостолску мисао која лепо илуструје његово учење о томе као треба задобити врлину уздржања. Он каже: *"Старајте се да имате мир са свима и светост, без које нико неће видети Господа"*. (Јев. 12,14). Јасно је да Апостол овде говори о уздржању из следећег: "да ко не буде блудник, ни поганик као Исав" (Јев. 12,16). Што је небескији и ангелскији степен светости, тежи су и напади непријатеља. Зато морамо настојати да достигнемо не само умирање тела (које само по себи није довољно-прим. прев.), већ исто тако и скрушеност срца кроз учестало молитвословије и кајање, да би росом Духа Светога могли погасити телесна искушења које свакодневно распаљује краљ Ва-випонски звонима жудње (срв. Дан. 3,14).

Додајмо још и ово - велико нам је оружје дато у бдењима; јер као што нам пажња којим чувамо свој ум током дна доноси светост ноћу, тако нам и ноћна бдења доносе чистоту душе по дану.

Напомена:

Говорећи о помислима, треба обратити пажњу да постоји шест степени од почетног напада демона на нашу душу па до стварања страсти. То су:

1) Напад - је проста реч или слика предмета који се јавља у уму и улази у срце.

2) Тренутачно узнемирење ума - је већ мало виши степен, где је уочљивија демонска делатност.

3) Разговарање - или присајединење - на овом нивоу настаје права помисао, ту се јавља и човекова одговорност за то што ју је примио.

4) Слагање - приклањање душе ка помисли и наслађивању њом. Овде се човек више не игра са помшпљу, он о њој више не размишља него је решен да учшш оно што му она налаже. Ако би га околности спречиле да и изврши, једнако би му се судило као да је грех извршио.

5) Поробљење - стање на којем се један грех већ вшпе пута чини и човеку постаје све теже да му одоли. То је принудно дуговремено општење са сликом и идејом греха уз учестале реализације.

6) Страст - јесте порок који је путем навике претворен у "природно" својство душе.

7) Када говоре о страстима Оци се унеколико разликују. Св. Лествичник учи да страст није створио Бог и да су оне неприродне

и стране људској души, а Св. Исихије Отшелник учи да их је створио Бог, али као добре, а да су оне сада болесне злом, те да их треба преобразити, а не уништити.

(Превод са руског и напомена: свештеник Владимир Вукашиновић)

САВЕТИ ОЛИМПИЈАДИ

Св. Григорије Богослов

Шаљем ти, кћери моја, овај добри пок-лон, шаљем ти га је, Григорије, а савет очински је најбољи савет.

Није, Олимпијадо, злато помешано са драгим камењем, украс женама. На свој царски образ не мећи руменило, ту срамоту која се допада, да тиме не изгубиш свој прави лик. Црвене, златне, блештеће и шарене хаљине осгави другима, које нису украшене светлим животом. А ти се постарај о чистоти, о лепоти, која је достојна дивљења за унутрашње очи. Добре су врлине најбољи украс код жене која има сталну, непроменљиву лепоту достојну прослављања.

Прво поштуј Бога и затим мужа - око твога живота, руководиоца твојих намера. Њега јединог воли, њему једином весели срце и нарочито и више штогод је он љубазнији и нежнији према теби, везама једнодушности чувај нераскидиву привезаност. Не допуштај себи такву слободу, какву изазива љубав твога мужа, него каква је пристојна, зато што у свему може бити пресићености. Мада и у свему бива пресићености, ипак је боља она љубав, која то не зна.

Родивши се женом, немој себи присвајати особине које су својствене мушкарцу и не поноси се родом, не гизди се хаљинама и не поноси мудрошћу. Твоје је мудрост покоравање законима супружанства јер веза брака све чини општим код жене са мужем.

Кад је муж срдит дај му за право, а кад је уморан, помогни му нежним речима и добрим саветима. Јер и укротитељ лавова не умирује раздражену звер силом, него је укроћује гладећи је руком и изговарајући ласкаве речи.

Ма колико да си нерасположена и узнемирена никада не укоревај мужа за оно што си претрпела, јер је он сам за тебе најбоља добит. Не кори га ни зато, што је резултат његовог рада супротан његовом предузећу. Ово би било неправично, јер због демонске вештине често пута и добронамерна предузећа не достижу своје циљеве.

Немој хвалити онога, кога не воли твој муж, са лукавом намером да га на сваки начин речима уједеш. Благородним мужевима и женама, а нарочито женама, и у сваком другом случају, доликује простота срца.

Радости и све жалости мужа сматрај као заједничке. Нека старања код вас буду заједничка, јер кроз ту слогу напредује дом.

И твој савет може имати место, али мужевљев нека је над њим.

Кад муж жали пожали и ти са њим донекле (сета другова служи као пријатан лек у жалости), али ускоро после тога, разведри лице и растерај му тешке мисли, јер ожалашћеном и узнемиреном мужу је најпоуздашгје пристаниште - жена.

Твоје занимање нека буде преслица, вуна и поука у Божјој речи а старање о спољашњим делима остави мужу.

Не излази често на кућна врата за време народних весеља и непристојних зборова. Тамо се и од сгидљивих краде стид, тамо се измењују (нечисти - прим. прев.) погледи, а губитак стида почетак је свих порока.

И у добра друштва и скупове наређујем ти идеш са благоразумним лицима, да би у твојој памети остала која добра реч, која би искоренила у теби неки порок или те јаче привезала врлини.

Дом твој је за тебе и варош и шума. Не допуштај да те гледају туђинци, осим исправних рођака, или свештеника или седианама украшених стараца. Не показуј се и женама које високо држе главу и иду откривене. Не показуј се ни побожним мушкарцима, чак и које много уважавааш, ако твој муж не жели да их види у својој кући. Јер, ко ће ти допринети толико користи, ако не добар муж само ако њега јединог волиш?

Буди високо мудра, али не и горда.

Хвалим женскиње, које чак и не знају мушкарца.

Не хитај на брачно или које друго весеље где је пијанство, игре и загушљиво осећање. Ово доводи и потпуно исправне до кварежи као год што сунчани зраци растапају восак.

Код своје куће не приређуј закуске и пијанке ни у присуству благонаклоног мужа ни у његовом одсуству. Ако је желудцу одређена мера, можда ћеш победити страсти. Ненаситог желудца бојим се ја а брји се и твој муж.

На лицу твоје не треба да буде ни похотљивих покрета ни гневних трзаја. То је стидно за сваког човека а нарочито за жене јер им пра-ви лице безобразним.

Не кити уши бисером него навиком да слушаш добре речи а за рђаве речи да их затвараш кључем разума. Уши твоје нека буду увек целомудрени слушаоци. Нека девичанска стидљивост у присуству твога мужа под веђама разлива чисто руменило. Зацрвени се кад те гледају други, а сама се старај да не гледаш ни на кога и обарај очи земљи. Ако ти је необуздан језик, увек ће те мрзети муж. Оштар језик често је чинио зло и невинима. Боље је ћутати кад и сами предмет изазива реч, него ли говорити када и време не даје места нескромној речи. Твоја реч треба да буде

предмет жеља.

Ноге које иду брзо непоуздани су сведоци целомудрености, јер у самом ходу има хечега дрскога.

Саслушај и ово: немој се предавати рас-паљивој телесној љубави, не тражи у свако време задовољства брачне постеље; убеди мужа да поштује празнике, зато што је лику Великог Бога (човеку - прим. прев.) својствено покоравати се законима. Јер сам бесплотни Син, дајући нашем роду брачни закон, указао је творевини Своје руке ту помоћ, да кад једни одлазе а други долазе, тиме продужи поколење. Променљиви род људски личи на реку, која не стоји на једном месту и увек је, због неизбежности смрти и рођења, пуна, тече и живи.

Али зашто да говорим подробно о свему? Могу ти дати, драга моја, савет но и њега имаш боље у Теодосији - том Хирону међу удатим женскињем. Она је за тебе живи пример сваке речи и дела; она те је примила од оца и однеговала је у теби добре врлине. То је једноутробна сестра беспрекорног архијереја Амфилохија, громогласног весника истине, мој украс, кога сам заједно са непорочном Теклом спровео Богу.

А ако си и од мене старца примила неку високо мудру реч, онда наређујем да је чуваш у дубинама свога срца. Овим ћеш добити благоволење свога мужа, доброга превазићи славом.

Ево теби мога поклона! А ако је потребан бољи поклон, онда ти желим да постанеш многоплодном њивом децама деце, те да се већим бројем људи у песми прославља Велики Бог, за Кога се рађамо на свет и Коме треба да се приближујемо по утврђеном закону.

(Превео прот. Мих. М. П.)

О ЛАЖИ ПОРНОГРАФИЈЕ

Св. Јован Кронштатски

Све што су руке Твоје саздале, Господе, чисто је, прекрасно, добропотребно, није повод за саблазан, згодно је за употребу и деловање, које је предназначено у мислима Творца и Саздатеља и Бога нашега, нарочито пак - тело човеково - мушкарца и жене, тај дивно прекрасни и чисти храм Божанства.

Речено је: *"Зар не знате да су тела ваша храмови Духа Светога Који у вама обитава, Кога имате од Бога, и нисте своји?"* (I Кор. 6,19). *"Не знате ли да сте храм Божији и да Дух Божији обитава у вама?"* (I Кор. 3,16). - Зашто оно човеку изгледа као повод за саблазан и побуда на грех, нарочито тело жене - та одухотворена, прекрасна зграда лабораторије у којој се по премудрости Творца зачиње и саздава ваистину предивни, премудри и прекрасни организам људскога тела, - зграда, којој

сви ми дугујемо живот и наш телесни храм, у коме живи бесмртна, разумна душа наша, која је дужна да вечно слави свога Творца, Оног Који нам дарује разумно постојање и показује нам свет Свој, небо и земљу, са свиме што је на њима, на славу Имена Његовог Светога; зграда, кроз коју чинимо толико тога кориснога, неопходнога и прекраснога у заједничкоме животу!

II

Непријатељ (ђаво - нап. прир.) преко развратних људи излаже женске чари свим погледима без икаквог стида и задршке; женска голотиња се у многим часописима штампа у свим могућим преварним и настраним видовима. Управо сада сам окренуо лист једног часописа на коме је представљена та саблазнива нагота.

Али зар је ради саблазнивања створио Господ тако велелепно женско тело? Зар она није наша светиња, хвала и част? Зар није у питању наша општељудска заслепљеност? Зар нисмо дужни да се са побожношћу односимо према свим делима Творчевих руку - пречистим делима пречистих руку? Уважавамо ли ми саме себе, своју личност? Заборављамо ли чијих смо руку дело? Које смо круна стваралаштва и каквога Творца? Свети угодници и угоднице Божије, свети мушкарци и жене и девице свих столећа и свих народа, који сте природу своју прославили врлинским животом и заблистали и на земљи и на небу светлошћу и светошћу свога живота, - приђите, разобличите савремене лакомислене, од страсти подивљале мушкарце и жене, који се хране својим саблазнима и похотама и срамоте људску природу!

Наговестите им грозни суд Божији због гажења и скрнављења својих неру-котворених храмова, и сачувајте још неразвраћене људе од претећег разврата који долазе преко савремене слободне и бестидне штампе! Криво је окружење - домаће, пријатељско, друштвено, у коме није прихваћено да се има и чита Реч Божја; прихваћено је само штиво световно, сујетно, и разговори се воде само световни, јер шта ко има, о томе и говори.

III

Сви удови људскога тела, као и осталих живих створења, начињени су по разуму и вољи свеблагаг, премудрог, пречистог Уметника Го-спода Бога - добропотребни су и свети, чисти, не дају повода за саблазан, неопходни су за би-тије и добробигаје људи и животиња, а такође и ради њиховог украса и величанствености. **Све је веома добро**, што је створио Господ.

Ево пред очима - слика са нагим, најлеп-шим женама у најизазовнијим положајима. (Не чудите се што о томе говорим. Слике, статуе, новине и неки часописи својим илустрацијама на то

наводе). Страсно тело се узнемирава, раз-дражује се сладострашћем, распаљује се похотом.

А духовна мудрост говори: што се, глупаче, узнемираваш? Умири се: слави Творца гледајући ту чудесну красоту, ту дивну скулптуру људскога тела. Јер се управо ту пројавила премудрост, благост, красота, величанство Умет-ника - Творца, Који је такво тело саздао као свето, чисто, добропотребно, несаблазниво, нетрулежно - не саблазнивања ради, него ради чистога, праведног, часног коришћења, и ради слављења Творца.

Јер је тело жене - модел уметника, припремљен ради тебе, човече, да би по том уметничком, премудром, прекрасном обрасцу тебе саздало, док се ти, у суштини, саблажњаваш својим сопственим телом: јер у таквом телу, као у уметничком атељеу, излива се твоје тело, мушкарца или жене. Кад сам то себи рекао - свака је похота ишчезла. Успокојио сам се и већ се нимало нисам саблазнивао телом жене, него сам славио Господа, који је све премудро створио.

(Из књиге **Хришћанска философија**
Издавачки одсек МП 1992.)

МИЛОСТ БОЖИЈА ПРЕМА ПОКАЈНИКУ

Један монах страдаше од блудне похоте. Деси му се да уђе у извесно епшатско село, где, видевши кћи незнабожачког жреца (идолопоклоничког свештеника - нап. прир.), заљуби се у њу, и рече њеном оцу: "Дај ми је за жену". - "Не могу ти је дати", одговори он, "док не упитам бога мојега". И отишавши демону, жрец га упита: "Један ми је монах дошао и тражи моју кћи за жену - да ли да је дам за њега?" Демон одговори: "Упитај га - хоће ли се одрећи Бога својега, крштења и монашкога завета?".

Жрец оде и рече монаху: "Одричеш ли се Бога, крштења и монашкога завета?". Он (монах) то учини, и у исти мах виде као голуба који излете из његових уста и полете увис. Жрец оде демону и рече: "Ево, пристао је на сва три услова". Тада му ђаво одговори: "Не дај му своју кћер за жену; јер Бог није од од њега одступио, него му још помаже.

Жрец дође и рече брату: "Не могу да ти још дам своју кћер, јер ти Бог и даље помаже, и није од тебе одступио". Чувши то, брат рече себи: "Бог ми је јавио такву милосг - и ја, окајани, одрекох се њега, и крштења, и монашкога завета - а благи Бог ми и сада помаже!" И, *дошавши себи, уразуми се и пође у пустињу великом старецу (духовнику) и рече му шта је било.

Старец му каза: "Седи са мном у пештери, непрекидно пости три седмице, и умолићу Бога за тебе. Старец се трудио за брата, и призивао Бога, говорећи: "Господе, преклињем те, даруј ми ту

душу, и прими њено покајање!" И услиша Господ молитву његову. Кад се наврши прва седмица, старац дође брату, и упита га: "Виде ли нешто?"

Брат одговори: "Видех голуба горе, на небеској висини, како ми лебди над главом".

Старец му рече: "Пази на себе, и снажно призивај Бога". Друге седмице старец опет дође брату и ушгга га: "Виде ли шта?" - "Видех", рече брат, "голуба како ми слеће на главу". Старец му рече: "Бди и моли се". Кад прође трећа седмица, старец опет дође брату и упита га: "Виде ли још нешто?"

Он одговори: "Видех голуба: он слете, и стаде над самом главом мојом, пружих руку да га ухватим а он ми улете у уста". Тада је старец заблагодарио Богу и рекао брату: "Ево, Бог је примио покајање твоје - од сад пази на себе". Брат му рече: "Од сад ћу остати с тобом, авво, до саме смрти своје".

(из Древног Отачника)

ЛИТЕРАТУРА:

1. Епископ Николај (Велимировић), **Касијана**, у "Сабрана дела Епископа Николаја", Српска православна епархија западноевропска, Химелстир 1984.

2. Архимандрит Иларион (Тројицки): **Јединство идеала Христова**, Свети Архијерејски Синод, Београд 1971.

3. **Православнв брак и породица - света тајна Љубави**, "Светигора", Цетиње 1995.

4. **Светиња жнвота и чедоморство**, "Светигора", Цетиње 1995.

5. Александар Шмеман, **За живот света**, "Логос-Ортодос, Јасен" Цетиње, 1994.

6. Александар Шмеман, **Литургија в живот**, Митрополија црногорско-приморска, Цетиње 1992.

7. Panayiotis Nellas, **Deification in Christ**, St. Vladimirs Seminary Press, New York 1987.

8. Виктор Тростников, **Бог у руској ис-торији**, Савез православних братстава 1992. (на руском).

9. Владислав Јовановић и Марија Јовановић, **Иза затворених врата**, "Дечје новине", Горњи Милановац, 1991.

10. Јулијус Евола, **Метафнзика секса**, "Градац", Чачак 1990.

11. Ерих Фром, **Мисија Сигмунда Фројда**, Графос, Београд, 1985.

12. Bob Larson, **Rock - Practical Help For Those Who Listen to The Words And Don't Like What They Hear**, Tyndale House Publishers 1981.

13. Jeff Godwin, **Dancing With Demons - The Music's Real Master**, Chic Publications, Chino, California.
14. Jacob Aranza, **More Rock, Country And Backward Masking Unmasked**, Hunington House Inc, Louisiana 1985.
15. Свети Григорије Нисијски, **Велика катихеза**, "Служба Божја", Макарска 1984.
16. Свети Јован Златоусти, **Беседа после крштења**, у "Гласник СПЦ" бр. 8, СА Синод, Београд 1976.
17. **Правила** Светог Атанасија Великог, у "Логос" бр. 1-4, Студенти православног богословског факултета, Београд 1994.
18. **Јоанна Кассиана обозрѣние духовной бранн**, у "Добротолубие ", том П, Свяго Троицкая Сергиева Лавра 1992.
19. Свети Јован Лествичник: **Лествица**, " Сфаирос", Београд 1988.
20. Епископ Николај (Велимировић), **Охридски пролог**, Манастир Ћелије, Београд 1984, 408418
21. Алан Блум, **Сумрак америчког ума**, "Просвета", Београд 1990.
22. Марјан Кошичек, **У оквиру властитог спола**, "Младост", Загреб, 1986.
23. Midge Decter **"Homosexuality and the Shools"**, in the Christian Activist, St. Peter and St. Paul Orthodox Church, Ben Lomond, California № 3, 1994.
24. Свети Јован Кронштатски, **Хришћанска философија**, Издавачки одсек Московске патријаршије, Москва 1992. (на руском).
25. **Древнии патерикъ изложенный по главамъ** , Издание третье Афонскаго Русскаго Пантелеимонова монастира, Москва 1899.
26. **Мысли Святых Отцов о семейной жизни**, Издателский отдел Московского Патриархата, Москва 1990.